

En kvalitativ undersøgelse af sextortionofres oplevede konsekvenser og håndteringsstrategier

Forår 2024

Kandidatuddannelsen i Kriminologi, Aalborg Universitet

Udarbejdet af Pia Kjær

Vejleder: Annette Olesen

Antal anslag: 155.428

Tro- og loveerklæring

Tro- og loveerklæring Det erklæres herved på tro og love, at jeg/vi egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende opgave. Alle citater i teksten er markeret som sådanne. Jeg/vi er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<https://www.aau.dk/uddannelser/studievejledning/regler/plagiat>

Jeg/vi er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning. Endelig står jeg/vi inde for, at oplysninger om antal ord stemmer overens med virkeligheden.

Abstract

In a digital age where the boundaries between the real and the virtual are increasingly blurred, new forms of crime are coming into focus in society. A phenomenon, which is also growing in scope and complexity is sextortion – a type of crime where digital manipulation, threats and exploitation of intimate material is combined with the aim of extorting victims for personal gain. While research in this field is rapidly evolving, there remains a lack of understanding of the experienced consequences and coping strategies of this type of victimization. By conducting qualitative semi-structured interviews with victims recruited through a range of social media platforms, this thesis seeks to contribute to filling this knowledge gap by delving into victims' experiences of sextortion and their management of the short- and long-term consequences that follow.

The analysis of the empirical material in this thesis has shown how victims of sextortion experience significant psychological distress as an immediate and short-term consequence of this form of sexually abusive digital crime. This distress typically manifests through feelings of stress, anxiety, panic, and shame, arising from perpetrators' demands and threats in the extortion situation. Furthermore, the analysis has revealed how this emotional crisis and fear of social consequences can lead to somatic symptoms such as loss of appetite, sleep disturbances, paralysis, and restlessness. Additionally, all informants experienced feelings of embarrassment, shame and internalized victim blaming highlighting the social barrier hindering openness about sextortion. Furthermore, it concluded that victims of sextortion experience varying long-term consequences, including reduced self-confidence, self-esteem, and self-respect, as well as developing a general distrust of others, both online and offline which in some cases resulted in specific behavioral changes. The thesis additionally revealed unexpected positive consequences of sextortion, such as personal growth, increased self-awareness, and improved relationships. Both male and female victims employed dynamic coping strategies dependent on their individual contexts. Finally, the analysis in this thesis showed that victims of sextortion employed a wide range of coping-strategies to deal with the long-term emotional consequences of sextortion. These included confiding in a trusted someone, seeking professional help and the development of self-help-coping techniques.

Forord

Det er mig en stor glæde at præsentere dette speciale, som markerer afslutningen på min kandidatuddannelse i kriminologi ved Aalborg Universitet.

Forinden det videre speciale vil jeg benytte lejligheden til at tilkendegive min taknemmelighed over for de personer, som har haft enorm indflydelse på specialets tilblivelse både hvad angår faglige input såvel som personligt for mig.

Først og fremmest skal en stor og særlig tak lyde til de modige informanter, hvis deltagelse har dannet grundlaget for tilblivelsen af undersøgelsen og for belysningen af et vigtigt og underbelyst område. Uden deres villighed, ærlighed og mod til at dele deres vigtige erfaringer, ville dette speciale ikke have kunnet blive realiseret. En stor tak skal der lyde til organisationen Mediesundhed for Børn og Unge for deres villighed og hjælp til at rekruttere informanter og til Digitalt Ansvar for at dele deres forskningsresultater om sextortion med mig, trods det de ikke er publiceret og offentliggjorte endnu. Jeg ønsker desuden at takke min vejleder Annette Olesen for kyndig vejledning med konstruktiv kritik og brugbar feedback og ikke mindst for altid at stille sig til rådighed og bistå mig i svære perioder. En sidste men særlig tak skal lyde til min familie og venner for deres evige støtte og motivation gennem hele specialeskrivningsperioden.

Jeg håber, at læsere vil finde specialet tankevækkende, og at mine fund kan bidrage til en større forståelse for sextortionofres oplevede konsekvenser og håndteringsstrategier, og måske endda bidrage til, hvordan vi i fremtiden kan hjælpe ofre for sextortion bedst muligt videre.

God læselyst.

1. Indledning

I en digital tidsalder, hvor grænserne mellem det virkelige og det virtuelle bliver stadig mere flydende, træder nye former for kriminalitet tydeligt frem i samfundets søgelys. Et af disse fænomener, der ligeledes vokser i omfang og kompleksitet, er sextortion – en kriminalitetstype, der kombinerer elementer af digital manipulation, trusler og udnyttelse af intimt materiale med det formål at afpresse ofre for personlig vinding. Mens forskningen på området er i rivende udvikling, er der fortsat mangel på viden om ofrenes perspektiver og erfaringer. Dette speciale søger at bidrage til udfyldningen af dette videnshul ved at dykke ned i ofrenes oplevelser af sextortion og deres håndtering af de kort- og langsigtede konsekvenser der følger efter.

Indholdsfortegnelse

Abstract.....	3
Forord	4
1. Indledning.....	5
2 Problemfelt	8
X.1 Sextortion som fænomen	8
2.2 Eksisterende forskning	10
2. 2.1 Prævalensen af sextortion og dens aktualitet	10
2.2.2 Anmeldelsestilbøjelighed	12
2.2.3 En overset gruppe i forskningsøjemed	13
2.3 Kriminologisk relevans	15
2.4 Problemformulering	16
3. Forskningsmetodologi	16
3.1 Den adaptive tilgang	17
4. Orienterende begreber	18
4.1 Håndteringsstrategier	18
4.2 Stigmatisering.....	20
4.3 Det ideelle offer	21
5. Metodeafsnit.....	22
5.1 Kvalitativ forskning.....	23
5.2 Rekrutteringsprocessen	23
5.2.1 Udformning af rekrutteringsopslag	23
5.2.2 Organisationer som formelle gatekeepers	27
5.2.3 Rekrutterede informanter.....	28
5.2.4 Præsentation af informanter.....	29
5.2.5 Overblik over specialets informanter	32
5.3 Interviewguide	32
5.4 Erfaringer fra interviewsituationen	35
5.5 Bearbejdning af empiri	37
5.6 Ethiske refleksioner	38
7. Analyse.....	39
7.1 Kortsigtede konsekvenser – øjeblikkelig psykisk belastning.....	40
7.1.1 Stress, angst og panik.....	40
7.1.2 Skam, forlegenhed	43

7.1.3 Selvbebrejdelse.....	44
7.2 Langsigtede konsekvenser	45
7.2.1 Et knæk i selvtilliden, selvværdet og selvrespekten	45
7.2.2 Mistillid og adfærdsændringer	46
7.2.3 De uforudsete, positive konsekvenser.....	50
7.3 Håndteringsstrategier	52
7.3.1 Håndtering af afpresningssituationen	52
7.3.2 At betro sig til venner og familie.....	54
7.3.3. Anmeldelsestilbøjelighed og erfaringer med politianmeldelse	57
7.3.4 Professionel støtte og alternative håndteringsstrategier.....	58
8. Konklusion	60
9. Analytisk generaliserbarhed.....	61
10. Litteraturliste.....	64
11. Bilagsliste	67

2 Problemfelt

Problemfeltet er baseret på en omfattende, systematisk og fortløbende litteraturundersøgelse af det valgte kriminologiske genstandsfelt, og er foregået på forskellige databaser – herunder Aalborg Universitets Bibliotek (AUB), Google Scholar og Criminal Justice Abstracts. Litteratursøgningen er anvendt til at understøtte de enkelte afsnit i problemfeltet ved at levere empiriske viden fra eksisterende forskning om sextortion, hvilket sikrer, at hver del er forankret i videnskabelig forskning. Problemfeltet indebærer ikke en udtømmende gennemgang af al eksisterende forskning om sextortion, men vil i stedet fokusere på at inddrage de undersøgelser, som vurderes mest relevante i henhold til dette speciale.

Specialets problemfelt er struktureret i flere underafsnit, som hver især behandler forskellige aspekter af digital sextortion som fænomen. Problemfeltet indledes med en introduktion til digital sextortion, hvor begrebet defineres og fænomenet sættes i kontekst inden for det bredere spektrum af billedbaseret seksuelt misbrug. Næste afsnit dykker ned i de specifikke karakteristika ved digital sextortion sammenlignet med relaterede fænomener som hævnporno og romance svindel, og diskuterer overlap og forskelle mellem disse typer af kriminalitet. Efterfølgende gennemgås den eksisterende forskning om digital sextortion, inddelt i to sektioner. Den første sektion omhandler aktualitet, prævalens og anmeldelsestilbøjelighed for digital sextortion, mens anden sektion giver indblik i den sparsomme eksisterende litteratur, der har beskæftiget sig med at undersøge ofrenes oplevelser med digital sextortion. Afslutningsvist belyses den kriminologiske relevans af specialets problemstilling og formål.

X.1 Sextortion som fænomen

Sextortion, eller 'sexafpresning' er en form for billedbaseret digital afpresning, hvor en gerningsperson afpresser eller truer med at distribuere intimt billede- eller videomateriale af en person, såfremt vedkommende ikke efterkommer gerningspersonens krav (O'Malley & Holt, 2020; Cross et al. 2022; Larsen et al., 2023). Forskning har vist, at denne særlige form for digital afpresning benyttes af gerningspersoner til at opnå forskellige formål, lige fra at fastholde magt i voldelige intime forhold til at afpresse penge fra ofre på tværs af landegrænser og endda til at udnytte mindreårige til at producere børnepornografisk materiale (O'Malley & Holt, 2020; Acar, 2016; Wittes et al., 2016b; Bates, 2017; Draucker & Martsof, 2010; Wolak & Finkelhor, 2016; National Crime Agency, 2018).

Sextortion udgør en specifik kriminalitetstype indenfor et større kontinuum af billedbaseret seksuelt misbrug, som blandt andet inkluderer forbrydelser som hævnporno, ikke-samtykkebaseret sexting og 'romance fraud', som på dansk oversættes til romance svindel (Powell et al., 2019; O'Malley & Holt, 2020; Cross et al.2023a). Disse forskellige typer af billedbaseret misbrug har mange fællestræk og ligheder med sextortion, hvilket gør det besværligt helt at adskille fænomenerne fra hinanden, idet de til tider vil overlappe. Jeg vil derfor forsøge at give en indføring i, først hvorledes fænomenerne overlapper efterfulgt af et indblik i, hvordan de divergerer fra hinanden.

Sextortion, hævnporno og romance svindel deler visse ligheder, hvoraf den første er, at alle tre fænomener involverer udnyttelse af intime eller private oplysninger, såsom billeder eller kommunikation. Dernæst har alle tre typer af billedbaseret misbrug potentiale til at forårsage betydelig skade på ofrenes følelsesmæssige og psykologiske velbefindende. Derforuden udnytter gerningspersonerne ofte sårbare situationer eller følelsesmæssige tilstande hos ofrene, og endeligt involverer gerningen ofte, at gerningspersonerne manipulerer eller bedrager for at opnå deres mål. Hvor formålet med hævnporno er at *kontrollere* eller *hævne sig* over en tidligere partner ved at *ydmyge* eller *skade* ved offentliggørelse eller deling af intime billeder uden samtykke efter bruddet, er formålet med romance svindel typisk at opbygge en falsk romantisk relation for at udnytte offeret for *at få penge* eller *andre fordele*. På samme måde som ved romance svindel er formålet med sextortion også ofte økonomisk vinding, men i andre tilfælde er formålet i stedet at afpresse offeret for yderligere intimt materiale eller til at udføre ufrivillige seksuelle handlinger. Foruden divergerende formål benytter gerningspersonerne sig ligeledes af varierende metoder til at erhverve sig det intime materiale som led i at opnå deres mål. I tilfælde af hævnporno deles de eksplicitte billeder typisk med gerningspersonen med offerets samtykke i en tidligere relation. I modsætning hertil sker sextortion, når gerningspersonen skaffer sig billeder gennem manipulation, trusler eller anden form for tvang (Liggett, 2019; O'Malley & Holt, 2020; Cross et al.2023a). Romance svindel indebærer ikke nødvendigvis at gerningspersoner tilegner sig intimt materiale af ofrene. Whitty (2013) har dog alligevel belyst, hvordan sextortion lejlighedsvis benyttes af enkelte online romance svindlere som metode til at afpresse ofrene. I situationer hvor ofrene ikke efterkommer svindlerens bedrag, tvinges de til at udføre seksuelle handlinger foran et webkamera, hvorefter optagelserne udnyttes til at skaffe økonomisk gevinst fra ofrene. Endeligt er det forskelligt, hvorvidt gerningsperson og offer på noget tidspunkt deler fysisk

lokation, hvilket typisk er tilfældet ved hævnporno, eller om kriminaliteten udelukkende udføres online, som det ofte er tilfældet ved digital sextortion (Whitty, 2013; Wang, 2024, s.2).

Trods den sammenhængende karakter af disse fænomener, er der ifølge Wang (2024) og O'Malley & Holt (2020) særligt to karakteristika ved sextortion, som gør, at det adskiller sig fra andre typer af billedbaseret seksuelt misbrug. Det første karakteristika er, at gerningspersonerne typisk opnår adgang til ofrenes billeder gennem manipulatoriske eller tvangsmæssige midler. Her kommer manipulationen eksempelvis til udtryk ved, at gerningspersoner udgiver sig for at være en betroet person eller skaber falske profiler for at narre ofrene til at dele intime billeder frivilligt. De tvangsmæssige midler omfatter eksempelvis hacking af ofrenes enheder eller konti, samt brugen af trusler, hvor gerningspersonerne tvinger ofrene til at sende flere billeder ved at true med at offentliggøre de allerede opnåede billeder, skade ofrenes familie eller ødelægge deres sociale og professionelle liv (O'Malley & Holt, 2020). Det andet særlige karakteristika ved digital sextortion, er ifølge Wang den indflydelse, som niveauet af usikkerhed, forbundet med hvorvidt deres intime materiale bliver distribueret eller ej, har. Usikkerheden plager ofrene og skaber følelser af desperation, skam og frygt, og er på den måde en psykologisk sårbarhed, som gerningspersonerne udnytter til at udøve kontrol og isolere deres ofre (Wang, 2024, s.2). Det er dermed magten og kontrollen, som en gerningsperson har over et andet menneske til potentielt at gøre skade, der er centralt for denne type af kriminalitet (O'Malley, 2020).

2.2 Eksisterende forskning

2. 2.1 Prævalensen af sextortion og dens aktualitet

I takt med den teknologiske udvikling og den øgede anvendelse af sociale medier og digitale enheder er sextortion blevet en stadigt mere udbredt form for kriminalitet (Wang 2014). I det forgange årti er fænomenet sextortion derfor naturligt også et emne, som har fået tiltagende videnskabelig såvel som politisk opmærksomhed (Lundqvist et al., 2023, Wang, 2024). Blandt andet har prævalensen af sextortion været fokus for flere udanlandske og internationale undersøgelser (Wang, 2024; Eaton et al., 2023; Patchin and Hinduja, 2018; Wittes et al., 2016; Wolak & Finkelhor, 2016). Hvad angår prævalensen er der på nuværende tidspunkt udelukkende én undersøgelse, som har undersøgt fænomenets udbredelse i Danmark. Undersøgelsen, som er foretaget af Epinion i samarbejde med Digitalt Ansvar december 2023, er endnu ikke offentliggjort, men organisationen Digitalt Ansvar har været yderst behjælpelige ved alligevel at ville dele deres resultater med mig, trods den endelige

rapport ikke er færdigskrevet og publiceret. Her vil jeg endnu engang benytte lejligheden til at takke Digitalt Ansvar for deling af deres forskningsresultater. Det er meget begrænset, hvilket viden jeg har om selve undersøgelsens formål, samt hvilken data, undersøgelsen indeholder foruden den beregnede prævalens af sextortion, og det at undersøgelsespopulationen (n=1557) ifølge Digitalt Ansvar er repræsentativ for befolkningsmedlemmer i Danmark over 15 år. Jeg har desuden fået indsigt i, at de i undersøgelsen definerer sextortion således ”Sextortion: at andre bruger seksuelle eller intime billeder af dig til at afpresse dig for f.eks. penge eller flere intime billeder” (Digitalt Ansvar, (forthcoming), Rapport om Digital vold). Undersøgelsesresultaterne (se bilag 1) viste, at 1 pct % af befolkningen har været udsat for sextortion inden for de seneste 12 måneder, og at dette er gældende for både mænd og kvinder (ibid). Der er med andre ord ingen kønsbaseret forskel i forhold til andelen af mænd og kvinder, der udsættes for sextortion.

At 1 % af befolkningen har været udsat for sextortion det seneste år, kan ved første tanke lyde af få, men når man sammenligner med befolkningstallet i Danmark på undersøgelsestidspunktet, maler der sig et noget anderledes billede. For at give læseren et indblik i, hvor mange personer denne 1 procent reelt svarer til, udtrak jeg selvstændigt en opgørelse over befolkningstallet i Danmark fra Danmarks statistik, som jeg benyttede til at beregne, hvor mange personer 1 % af Danmarks befolkning udgør (Danmarks Statistik, 2024) . Denne udtrukne opgørelse fremgår af tabel 1 nedenfor:

Folketal den 1. i kvartalet efter område, tid og køn		
	Mænd	Kvinder
Hele landet		
2023K4	2 962 468	2 996 996

Tabel 1: Folketal fjerde kvartal 2023 fordelt på køn.

Af opgørelsen fremgår det, at befolkningstallet i december 2023 (tilsvarende tidspunktet for Digitalt Ansvars undersøgelsesperiode) er 5.959.464¹. Denne ene procent svarer dermed til, at knap 60.000 (59.594) personer over 15 år i Danmark har været udsat for sextortion inden for det seneste år ².

¹ Befolkningstallet = antal mænd + antal kvinder
Befolkningstallet = 2.962.468 + 2.996.996 = **5.959.464 personer**

² 1 % af befolkningen = befolkningstallet / 100
1 % af befolkningen = 5.959.464 / 100 = **59.594 personer**

Denne specifikke kriminalitetstype må derfor siges at udgøre en særdeles aktuel problemstilling, hvilket et nærmere indblik i Rigspolitiets opgørelser over antallet af anmeldte sextortionsager i Danmark bekræfter i det følgende afsnit.

2.2.2 Anmeldelsestilbøjelighed

Ifølge Digitalt Ansvars rapport udgivet i 2023 fremgår det af Rigspolitiets anmeldelsesopgørelser, at antallet af anmeldelser af sextortion er steget fra 374 anmeldelser i 2019 til 855 anmeldelser i 2022 (Larsen et al., 2023, s.25). Dette svarer til en stigning på omkring 130% ³. Herom bør det ifølge Digitalt Ansvar bemærkes, at Rigspolitiets opgørelser er baseret på politiets sagsstyringssystem, hvorfor de kan være behæftet med en vis usikkerhed, eftersom de ikke er genereret af et decideret statistiksystem (ibid). Sammenholdes anmeldelsesopgørelserne fra Rigspolitiet med resultaterne fra Digitalt Ansvars endnu ikke offentliggjorte undersøgelse, er der stærke indikationer for, at der er et stort mørketal hvad angår anmeldelser af sextortion: Sammenlignet har knap 60.000 personer over 15 år i 2023 været udsat for sextortion, mens der i 2022 kun er anmeldt 855 tilfælde. Der er med andre ord betydelig forskel i antallet af personer, der rapporterer at være blevet udsat for afpresning og sextortion, sammenlignet med dem, der vælger at inddrage politiet og foretage en anmeldelse (Larsen et al., 2023, s.25). Flere forskere peger på, at lav anmeldelsestilbøjelighed af sextortion og dermed manglende rapportering til politi og myndigheder kan skyldes internaliseret victimblaming, skyld, skam, beskedent kendskab til gældende ret på og endeligt en tøven til at søge hjælp (Henry & Umbrach, 2024; Henry et al., 2020; Larsen et al. 2023). En redegørelse fra Rigspolitiet viser desuden, at den store stigning i antallet af anmeldelser om sextortion primært skyldes en stigning i sager, hvor offeret er en mand. Hvor antallet af anmeldelser med kvindelige ofre for sextortion i perioden 2019-2022 har lagt stabilt på omtrent 300 anmeldelser årligt, er antallet af anmeldelser med mandlige ofre steget fra 98 i 2019 til 589 i 2022. I 2022 udgør sager med mandlige ofre knap 70 % af anmeldelserne af sextortion (Larsen et al., 2023, s.25). Sammenlignet med dataet fra Digitalt Ansvars undersøgelse af sextortion er der flere spørgsmål hvad angår anmeldelsestilbøjelighed for sextortion, som ville være særdeles relevante at undersøge nærmere. Hvorfor er der generelt set en lav anmeldestilbøjelighed

³ Beregning af stigning i pct:
855 - 374 = 481.
(481 / 374) · 100 = **128.61%**

blandt ofre for sextortion i Danmark, og hvorfor er anmeldelsestilbøjeligheden højere for mandlige ofre?

For i analysen at have mulighed for at øge validiteten af specialets resultater, hvad angår spørgsmål relateret til ofre for sextortions anmeldelsestilbøjelighed, har jeg valgt at inddrage Roger Tarling og Katie Morris undersøgelse fra 2010 som et referencepunkt. Formålet med deres studie var at undersøge, hvilke faktorer der har indflydelse på ofres beslutning om at anmelde kriminalitet. Af undersøgelsen fremgår det, at den endelige beslutning er et resultat af en kompleks afvejning af de potentielle fordele ved at anmelde op mod de mulige ulemper (benefits and costs analysis). Denne tankegang er derved i tråd med rational choice-teorien indenfor kriminologien, som antager, at individer i udgangspunkter er rationelle og derfor træffer beslutninger baseret på en rationel vurdering af omkostninger og fordele ved forskellige handlinger (Tarling & Morris, 2010). I undersøgelsen fandt man, at fordelene ved - og derved rationaler for - at anmelde kan være mange. Mange ofre føler en offentlig pligt til at anmelde forbrydelser som et første skridt mod retfærdighed og straf af gerningspersonen, hvilket kan give ofrene en følelse af tilfredsstillelse og beskyttelse (Tarling & Morris, 2010, s. 475-476). På den anden side fandt Taling & Morris også, at der er væsentlige ulemper og dermed rationaler for, hvorfor nogle ofre vælger *ikke* at anmelde forbrydelsen til politiet. Disse rationaler involverer blandt andet, at ofre kan føle, at de spilder politiets tid på trivielle sager, især hvis chancerne for at opklare forbrydelsen er små. Derudover kan anmeldelse medføre betydelige tidsomkostninger for offeret, såsom at skulle møde op på politistationen og deltage i retssager, og anmeldelse kan tilmed være en følelsesmæssig byrde, da processen kan være stressende og pinlig for offeret (Tarling & Morris, 2010, s. 475-476).

2.2.3 En overset gruppe i forskningsøjemed

Indenfor den eksisterende forskning om sextortion har adskillige studier undersøgt både karakteristika ved forbrydelsen og ved gerningspersonerne. Disse undersøgelser har primært fokuseret på at opnå større viden om, hvem gerningspersonerne er, deres motiver og mål med deres kriminelle gerninger, og endeligt hvordan sexafpresningen foregår i praksis – herunder de anvendte teknikker og metoder (Wolak og Finkelhor, 2016; Wolak et al., 2018; O'Malley og Holt, 2022; O'Malley et al., 2023; Kopecký, 2017; Draucker og Martsolf, 2010; Cross et al., 2023b). Undersøgelser af ofre for sextortion har også tiltrukket opmærksomhed flere videnskabelige værker (Cross et al. 2023a; Walsh & Turner, 2022; O'Malley, 2023; Nilsson et al., 2019; Wang, 2024). Sammenlignet med den omfattende forskning om

gerningspersonerne, er der dog langt færre studier, der fokuserer på ofrenes perspektiv, især i en nordisk kontekst (Lundqvist et al., 2023). I kraft heraf er det tydeligt, at undersøgelser af sextortion ud fra ofrenes subjektive erfaringer er et underbelyst forskningsområde.

I det følgende afsnit vil jeg give et indblik i to undersøgelser, som specifikt har fokuseret på at udforske oplevelser med sextortion, herunder de konsekvenser hændelsen har haft for dem, samt hvordan de har håndteret disse efterfølgende. Bevæggrunden for at udvælge disse to specifikke undersøgelser er, at deres undersøgelsesfokus indskrives sig i samme underbelyste forskningsområde, som dette speciales resultater har til hensigt at bidrage til. Min vurdering var derfor, at disse var mest relevante at inddrage i dette speciale.

Den første undersøgelse er udarbejdet af professor i kriminologi, Roberta Liggett O'Malley, i 2023. Formålet med undersøgelsen var at studere, hvordan økonomisk motiveret sextortion påvirkede ofrenes mentale helbred, hvordan hændelsen påvirkede ofrenes online interaktioner samt involvering, og endeligt hvorledes ofrene håndterer disse forskellige former for kort- og langsigtede konsekvenser. Undersøgelsen resulterede i fire hovedkoncepter bestående af kortsigtede konsekvenser, langsigtede konsekvenser, håndteringsstrategier og bedring over tid. De kortsigtede konsekvenser involverede bekymringer, angst, skyld, skam, stress, somatiske symptomer på stress og selvmordstanker. Modsat var der også flere af ofrene som tilkendegav, at de ikke oplevede hverken psykologiske eller følelsesmæssige symptomer. De langsigtede inkluderede tilbagevendende tilfælde af angst og frygt for at gerningspersonen en dag ville vende tilbage og afpresse dem på ny. I nogle tilfælde berettede informanterne om, at sextortionhændelsen havde ændret deres måde at interagere på online. Undersøgelsens analyse viste desuden, at ofrenes benyttede sig af flere forskellige strategier til at håndtere både kort- og langsigtede konsekvenser. Nogle håndteringsstrategier bestod i at betro sig til en nær ven eller et familiemedlem, at søge professionel hjælp ved eksempelvis en psykolog og at afholde sig fra sociale medier og fra internettet generelt. Flere af informanterne udtrykte desuden, hvordan følelsen af stress, ængstelighed og ubehag blev bedre over tid, og at passeren af tid i sig selv blev en form for passiv håndteringsstrategi ofte assisteret af de mere aktive håndteringsstrategier (O'Malley 2023).

En anden relevant undersøgelse, der falder inden for samme forskningsområde, er foretaget af Walsh og Tener i 2022. Gennem afholdelse af 48 dybdegående telefoninterviews med voksne ofre for sextortion i alderen 18 til 25 år, fandt de frem til fire hoveddimensioner i analysen af informanternes

erfaringer. Dimensionerne, der blev identificeret, var de følelsesmæssige forbindelser mellem ofre og gerningsmænd, karakteren af truslerne, samfundets reaktioner og integrationen af sextortion i deres livshistorier. Relationerne mellem gerningspersoner og ofre varierede betydeligt – fra stærkt begrænsede og korte forbindelser til meget stærke og intime relationer, hvoraf nogle involverede fysisk kendskab. Nogle trusler blev ikke realiseret, mens andre blev gennemført. Varigheden af afpresningen varierede også fra engangshændelser til at vare i årevis. Undersøgelsens analyse viste desuden, at ofrene havde forskellige reaktioner på gerningspersonernes trusler. Nogle informanter blokerede afpresseren, mens andre efterkom gerningspersonernes krav ved enten at sende mere intimt materiale, overføre penge eller udføre seksuelle ydelser. De følelsesmæssige påvirkninger af sextortion var mangeartede og omfattede følelser som angst, rædsel, ydmygelse, vrede, akavethed og beskidthed, hvilket igen er i tråd med fundene fra O'Malleys undersøgelse fra 2023. Samfundets reaktioner spillede en central rolle i informanternes fortællinger, og de fleste søgte støtte hos deres jævnaldrende og forældre; En håndteringsstrategi der genfindes i O'Malleys undersøgelse (2023). Andre valgte derimod at holde hændelsen for dem selv i frygt for at modtage negative reaktioner. Der var både positive og negative responser på ofrenes deling af sextortionoplevelserne. Trods de negative oplevelser rapporterede nogle ofre om personlig udvikling, hvor nogle endda oplevede af føle sig stærkere efter at have gennemgået hændelserne, nærmest som en prøve i livet (Walsh et al. 2022).

2.3 Kriminologisk relevans

En undersøgelse af ofre for sextortion er kriminologisk relevant af flere årsager. Først og fremmest kan en dybdegående analyse af ofrenes subjektive erfaringer give indsigt i den følelsesmæssige belastning og de kort- og langsigtede konsekvenser hændelsen medfører. I relation hertil vil det lige så være givende at opnå større viden om, hvordan ofrene efterfølgende har håndteret disse konsekvenser. Ved at analysere ofrenes håndteringsstrategier kan undersøgelsen bidrage til at identificere behov for støtte og interventioner, der gavner til at hjælpe sextortionofrene bedst muligt videre efterfølgende. I forlængelse heraf er det relevant at inddrage en dimension, der undersøger ofrenes anmeldelsestilbøjelighed og ikke mindst deres oplevelser med at anmelde forbrydelsen. Ved at forstå, hvorfor nogle ofre vælger at anmelde sextortion, mens andre afholder sig fra det, er det muligt at bidrage til udvikling af målrettede interventioner og kampagner for at øge anmeldelsesraten og sikre, at ofrene får den nødvendige støtte og retfærdighed. I forlængelse heraf vil en udforskning af ofrenes interaktion med politiet og andre retshåndhævende myndigheder kunne belyse eventuelle

udfordringer eller barrierer, som ofrene står over for, når de søger retfærdighed og dermed pege på områder, hvor der er behov for forbedring.

2.4 Problemformulering

Ved at fokusere på ofrenes perspektiver og oplevelser søger dette speciale at bidrage til en mere nuanceret forståelse af sextortionhændelsens indvirkning på ofrene og dermed skrive sig ind i et forskningsfelt, der krydser cyberkriminalitet og viktimologi. Indsigterne, jeg har opnået i litteraturgennemgangen af fænomenet og præsenteret i problemfeltet, har ført til formuleringen af følgende problemformulering, som jeg i dette speciale vil forsøge at besvare:

”Hvilke konsekvenser oplever ofre for sextortion som følge af at være blevet afpresset og udnyttet, og hvilke strategier og ressourcer benytter ofrene sig af i håndteringen af disse?”

For at præcisere problemformuleringen nærmere, er det nødvendigt at dykke dybere ned i de to hovedaspekter af spørgsmålet: de kort- og langsigtede konsekvenser, som ofre for sextortion oplever, samt de strategier og ressourcer, de benytter til at håndtere disse konsekvenser. Først og fremmest vil undersøgelsen fokusere på at identificere og analysere de psykologiske, adfærdsmæssige, sociale og økonomiske konsekvenser, som ofre for sextortion står overfor. Derudover vil undersøgelsen også belyse, hvordan ofrene efterfølgende håndterer disse forskellige konsekvenser. Denne del af undersøgelsen vil fokusere på at undersøge de forskellige håndteringsstrategier, som ofrene anvender, herunder både individuelle og kollektive ressourcer. Formålet med specialet er at få en holistisk forståelse af de komplekse dynamikker, der er på spil, samt at identificere effektive måder, hvorpå samfundet kan beskytte ofre for sextortion og på bedst mulig vis støtte dem efterfølgende.

3. Forskningsmetodologi

Hensigten med følgende afsnit er at demonstrere, hvordan undersøgelses forskningsmetodologi og dermed dens tilblivelse er funderet i flere af grundprincipperne og teknikkerne fra den 'Adaptive tilgang' og tilhørende 'orienterende begreber'. Fremstillingen omfatter en redegørelse for, hvordan undersøgelsen tilhører denne metodologiske tilgang gennem anvendelsen af nøje udvalgte komponenter fra metodologien, som jeg mener er berigende for specialets formål. Tilgangen anvendes

derfor ikke i sin strenge form, men er i stedet kraftigt inspireret af principperne for, hvordan man bør tilgå vidensproduktion gennem dynamisk vekselvirkning mellem teoretiske antagelser og det indsamlede empiriske materiale.

3.1 Den adaptive tilgang

Dette speciales forskningsmetnologiske tilgang tager afsæt i Layders adaptive teori, der integrerer både deduktiv og induktiv forskningspraksis. Anvendelsen af adaptiv teori tillader en dynamisk vekselvirkning mellem det indsamlede empiriske materiale og udvalgte teoretiske begreber, hvilket skaber en fleksibel og holistisk tilgang til vidensproduktion (Jacobsen, 2007, s. 260; Layder, 1998, s. 26, 38). Denne metodologi tillader, at forskningen kan bevæge sig i begge retninger: fra teori til empiri og omvendt, hvilket gør det muligt at justere og tilpasse forskningsprocessen i takt med nye indsigter (Jacobsen, 2009, s. 263).

Specialet adopterer ikke den adaptive tilgang med en stringent og rigid efterlevelse, men snarere som en tilpasningsdygtig og fleksibel metode, der er baseret på en mere løs forståelse af de underliggende principper. Dermed befinder jeg mig på et kvalitativt kontinuum, hvor graden af deduktiv- og induktiv styring justeres løbende i analysen af empirien fremfor at være en fastlagt enten-eller-tilgang (Jacobsen, 2009, s. 261). Dette tillader mig at skræddersy metoden til det specifikke forskningsspørgsmål, specialet søger at besvare, og derved drage nytte af eksisterende kriminologiske teorier og samtidig lade de empiriske fund styre mit analytiske fokus (Jacobsen, 2007, s. 277). Jeg anser fleksibiliteten som værende hensigtsmæssig, da formålet med undersøgelsen ikke er at fremanalysere endegyldige konklusioner, men snarere at bidrage til en mere dybdegående empirisk forståelse af sextortion-ofres oplevelser. Dette vil blive tydeliggjort i undersøgelsens kontinuerlige vekselvirkning mellem det indsamlede empiriske materiale, de udvalgte teoretiske begreber og den eksisterende forskning.

I specialet anvendes det deduktive aspekt af den adaptive tilgang ved at benytte det, som Layder betegner *orienterende begreber* (Layder, 1998, s. 26). Disse begreber tjener som vejledende redskaber forinden, under og efter indsamlingen af empirisk materiale ved at rette min opmærksomhed mod specifikke områder eller problemstillinger, som kunne være relevante for at udforske og udfolde sextortionofrenes oplevelser mere dybdegående (Layder, 1998, s. 26; Jacobsen, 2007, s. 266-267). De orienterende begreber tjener desuden til at højne analysens niveau ved at indgå som fortolkningsredskaber til at udfolde sextortionofrenes erfaringer (Layder, 1998, s. 101). De større

teoretiske perspektiver, hvorfra mine udvalgte orienterende begrebers afstedkommer fra, inddrages ikke i deres teoretiske helhed. I stedet redegøres der blot for de dele af teorien, som jeg vurderer er relevante at inddrage i henhold til specialets formål. Hvor min applicering af den adaptive tilgangs deduktive proces udgør de orienterende begreber, anvendes den induktive tilgang i form af inddragelsen af åbne spørgsmål i interviewguiden såvel som empiristyret kodning i analyseprocessen. I begge tilfælde fokuseres der på det, informanterne og empirien fortæller mig, hvormed jeg ser mig fri af de teoretiske perspektiver, hvilket uddybes i afsnit X (*Analysestrategi*) og X (*Operationalisering af interviewguide*). Denne konsekvente vekselvirkning mellem induktiv og deduktiv praksis viser dermed tydeligt, hvordan jeg i undersøgelsen har appliceret den adaptive tilgang gennem løbende tilpasning og justering af min forskningspraksis (Jacobsen, 2009, s. 263).

4. Orienterende begreber

Jævnfør afsnittet om den adaptive teori, udgøres de teoretiske bidrag til mit projekt af en mosaik af orienterende begreber, som jeg har udvalgt, således de bidrager til at udforske specialets formål. Den teoretiske mosaik udgøres af henholdsvis Lazarus og Folkmans transaktionelle model for psykisk belastende situationer og håndtering (1984), Goffmans stigmatiseringsteori (2010) og endeligt Nils Christies teori om det ideelle offer (1986). I samspil med hinanden bidrager begreberne fra de udvalgte teoretiske perspektiver til at udfolde både de individuelle og sociale dimensioner af konsekvenserne for sextortion samt ofrenes håndtering af disse.

4.1 Håndteringsstrategier

For at opnå en dybere forståelse af, hvordan mennesker håndterer at blive udsat for stress⁴ (se fodnote), udviklede Lazarus og Folkman i 1984 en trans-aktionel model for psykisk belastende situationer og individers håndtering heraf. I teoretiseringen af modellen definerer forfatterne, at psykisk belastning bedst forstås som en vedvarende proces præget af konstante interaktioner og tilpasninger mellem individet og deres miljø (Lazarus & Folkman, 1984; Wang, 2024). I modellen forstås psykisk belastning således ikke som en statisk tilstand hos individer, men i stedet som en kontinuerlig proces, hvor individer konstant evaluerer og reagerer på deres omgivelser. Denne kontinuerlige, kognitive evaluering, involverer ifølge Lazarus og Folkman tre distinkte processer, der former, hvordan individer

⁴ Den engelske term 'stress' kan bedst oversættes til 'en psykisk belastende situation'. Fremover benævnes begrebet derfor som 'psykisk belastning' eller blot 'belastning'.

håndterer den psykiske belastende situation, og deraf hvilke håndteringsstrategier de udvikler til dette; *Primær vurdering, sekundær vurdering og udvikling af håndteringsstrategier*. Primær vurdering handler om individets første refleksion over den psykiske belastning. Her vurderer individet, hvor truende eller skadelig situationen er for individets velbefindende, og hvilke behov der påvirkes. Denne fase er afgørende for at bestemme individernes følelsesmæssige reaktion. Et fiktivt eksempel relateret til sextortion kunne være, når offeret modtager truslen fra gerningspersonen om, at vedkommende vil offentliggøre eller videredele hans/hendes intime billeder, såfremt han/hun ikke sender mere intimt materiale eller overfører penge til gerningspersonen. I denne situation vurderer offeret, hvor alvorlig gerningspersonens trussel er, og hvordan en eventuel eksekvering af truslen påvirker hans/hendes sikkerhed og velbefindende. Dette udgør således offerets primære vurdering og den første fase i modellen (Lazarus & Folkman, 1984; Wang, 2024).

I modellen næste fase, den sekundære vurdering, anerkender offeret, at situationen er psykisk belastende, og vurderer derfor hans/hendes tilgængelige ressourcer og muligheder for at håndtere situationen. Dette inkluderer både interne ressourcer (såsom selvtillid og problemløsningsevner) og eksterne ressourcer (såsom støtte fra venner og familie eller kontakt til officielle myndigheder). I videreførelse af eksemplet ovenfor vil offeret i denne fase, - efter at have anerkendt truslen - overveje, hvilke ressourcer de har til rådighed i form af f.eks. juridisk rådgivning eller følelsesmæssig støtte fra nærtstående personer (Lazarus & Folkman, 1984; Wang, 2024).

Den tredje og sidste fase indebærer, at individet på baggrund af de primære og sekundære vurderinger udvikler håndteringsstrategier for at genvinde kontrol over den situation, som har forårsaget den psykiske belastning. Disse håndteringsstrategier kan opdeles i to hovedkategorier: *Følelsesfokuseret håndtering* og *problemfokuseret håndtering*. Følelsesfokuserede håndteringsstrategier bruges typisk af individer, der ser den psykisk belastende situation som uoverkommelig, eventuelt på grund af begrænsede ressourcer. Målet er at reducere de følelsesmæssige konsekvenser af den psykiske belastning. Følelsesbetonede strategier inkluderer blandt andet at søge følelsesmæssig støtte hos nære eller finde måder at distrahere sig selv fra situationen som en måde at lindre angst og stress. Problemfokuserede håndteringsstrategier benyttes derimod af individer, der opfatter situationen som håndterbar. Disse strategier involverer rationelle tilgange til at løse eller ændre den belastende situation. Modsat de følelsesmæssige strategier inkluderer de problemfokuserede strategier at individet tager konkrete skridt for at ændre situationen,

hvilken eksempelvis kunne være at rapportere hændelsen til myndighederne, blokere gerningspersonen og indsamle beviser (Wang, 2024).

Lazarus og Folkmans transaktionelle model og teoretiske begrebsapparat er yderst relevant at inddrage i specialets analyse af sextortionofres håndteringsstrategier, da den har potentiale til at udfolde ofrenes erfaringer i henhold til, hvordan de vurderer og håndterer den psykisk belastende situation både kort- og langsigtet. Differentieringen mellem henholdsvis følelses- og problemfokuserede håndteringsstrategier kan i den forbindelse bidrage til en større forståelse af, hvordan ofrene navigerer gennem deres udfordringer og forsøger at genoprette en følelse af kontrol og velvære, ligesom de også kan bidrage til at forstå, hvordan ofrene evaluerer de ressourcer og støttemuligheder, de har til rådighed. Dette kan give værdifulde indsigter i, hvordan eksisterende støttetjenester og juridiske interventioner kan tilpasses eller udvikles til at være mere effektive for bedre at imødekomme sextortionofrenes behov.

4.2 Stigmatisering

Inden for stigmatiserings- og stemplingsteori opstår afvigere og afvigelse, når individer i en gruppe ikke efterlever de gældende sociale normer og værdier angående personlige egenskaber og adfærd. De socialt accepterede normer, som varierer efter samfundskonteksten, fremkalder afvigelsen og den efterfølgende stempling, uanset om denne manifesterer sig som et synligt eller usynligt stigma (Goffman 2010:181; Becker 1963). Den canadiske mikrosociolog Erving Goffman definerer et stigma som uønskede eller miskrediterede karakteristika eller egenskaber, som hindrer individer i at opnå social accept fra de resterende samfundsindivider, da de bryder med de etablerede normer og forventninger til adfærd og væremåde (Goffman 1963:1-2). Et stigma er dermed ikke en medfødt egenskab ved individet, men i stedet et socialt skabt fænomen, skabt i samspillet mellem menneskelige aktører. Goffman indkredser den iboende længsel efter anerkendelse fra ens omgivelser som en dybt forankret essens i menneskets natur. Denne trang til anerkendelse udløser en bekymring for, at de mindre gunstige aspekter af ens person blotlægges og afsløres. Angsten for at blive udstødt og stigmatiseret indtræder særligt hos dem, hvis identitet afviger fra normerne, hvilket medfører, at de bestræber sig på at optræde som "almindelige" ved at forsøge at fremstå på en bestemt måde (Goffman 2010).

Efter empiriindsamlingen er det blevet klart, at flere informanter har udtrykt bekymring for potentiel stigmatisering fra samfundet som følge af at have sendt intime billeder af dem selv til

andre. Dette fremstår som en tydelig oplevet konsekvens af sextortionhændelsen, og er begrundelsen for, hvorfor teorien er medtaget i undersøgelsen *efter* indsamlingen af empirien. Samtidig er dette et godt eksempel på, hvordan jeg har benyttet mig af den adaptive tilgang i praksis ved løbende at tilpasse undersøgelsens orienterende begreber. Det er derfor min klare overbevisning, at teoriens konceptuelle ramme og teoretiske værktøjskasse er værdifuld til at analysere ofrenes oplevede konsekvenser og håndteringsstrategier.

4.3 Det ideelle offer

I 1986 introducerede Nils Christie begrebet "The Ideal Victim" (det ideelle offer), som en teoretisk ramme til at forstå, hvordan ofre for kriminalitet opnår anerkendelse, sympati og empati fra samfundets og dets medlemmer. Teorien søger at forklare, hvorfor visse ofre for kriminalitet bliver betragtet som mere legitime og værdige af medfølelse og anerkendelse end andre, baseret på en række sociale og kulturelle kriterier. Christie definerer det ideelle offer som "*en person eller en kategori af individer, der, når de rammes af en forbrydelse, mest sandsynligt opnår fuld og legitim status som offer*" (Christie, 1986: 18 – egen oversættelse). Christie sammenligner det ideelle offers status i samfundet med den universelle forståelse af en helt. Denne opfattelse af ofrets status i samfundet er ifølge Christie dybt forankret i samfundets kollektive bevidsthed og bestemmes af visse karakteristika, som gør offeret lettere at sympatisere med (Christie, 1986: s. 18-19).

For at klassificere nogen som et ideelt offer opstiller Christie følgende fem kriterier:

1. **Sværhedsgrad:** Offeret skal være svagt og ude af stand til at forsvare sig selv. Dette kan typisk være en ældre person, et barn eller en syg person.
2. **Respektable aktiviteter:** Offeret skal være involveret i respektable og uskyldige aktiviteter på tidspunktet for forbrydelsen. Dette kunne være en ældre dame, der er på vej hjem efter at have besøgt en syg ven.
3. **Geografisk placering:** Offeret skal befinde sig et sted, hvor de ikke kan bebrejdes for at være. For eksempel en offentlig plads i dagtimerne.
4. **Gerningspersonens karakter:** Gerningspersonen skal være stor, stærk og ond, hvilket skaber en tydelig kontrast mellem offerets svaghed og gerningspersonens magt.
5. **Fravær af relation:** Gerningsmanden skal være ukendt for offeret og uden nogen personlig relation til offeret, hvilket fjerner enhver mulighed for delvist ansvar fra offerets side.

Christie understreger, at det er besværligt at finde denne idealtypologi i den virkelige verden, om end ikke umuligt. Et klassisk eksempel er en lille ældre dame, der, mens hun udfører en uskyldig og respektabel handling som at besøge sin syge søster, bliver overfaldet af en stor mand, der stjæler hendes taske og bruger pengene på stoffer eller alkohol. Denne situation repræsenterer det ideelle offer, som offentligheden straks sympatiserer med og anerkender som et offer, fordi eksemplet opfylder alle kriterierne for det ideelle offer: kvinden er svag, engageret i en respektabel aktivitet, på et sted hun ikke kan bebrejdes at være, og overfaldet af en ukendt, ondsindet gerningsperson (Christie, 1986: 18-19). Teoriens antagelse er, at i tilfælde hvor kriterierne for det ideelle offer ikke opfyldes, kompliceres opfattelsen af offerets status, hvorfor denne ikke opnår samme heltelignende status, og derfor heller ikke modtager samme anerkendelse og sympati (Christie, 1986: s.18-19).

Teorien om det ideelle offer er inddraget som teoretisk perspektiv i specialet for at opnå en større forståelse for, hvordan sextortionofrenes egen opfattelse af dem selv som ofre kan have betydning for deres tilbøjelighed til at søge hjælp eller til at anmelde kriminaliteten. Min antagelse herom er, at hvis ofrene føler, at de ikke lever op til det ideelle offerbillede, kan de være mere tilbøjelige til at bebrejde sig selv og dermed tøve med at søge hjælp eller rapportere forbrydelsen. Den giver således en teoretisk ramme til at forstå, hvordan sextortionofrenes opfattelse af sig selv som et offer kan have betydning for deres efterfølgende handlinger.

5. Metodeafsnit

I dette metodeafsnit udfoldes specialets metodiske fremgangsmåde udførligt. Indledningsvist fremlægges begrundelserne for, hvorfor jeg vurderede den kvalitative metode som værende mest anvendelig i henhold til at besvare specialets problemformulering. Herefter følger en omfattende beskrivelse af rekrutteringsprocessen, hvorunder en detaljeret introduktion til de enkelte informanter ligeledes fremgår. I den forbindelse indgår et kort afsnit om, hvordan informanterne betragtes at tilhøre to specifikke underkategorier af ofre for sextortion. Dernæst følger et afsnit omhandlende udarbejdelsen af interviewguiden, som under de semistrukturerede interviews blev anvendt til at sikre afdækning af de temaer, som var relevante i henhold til besvarelse af specialets problemformulering. I forlængelse heraf følger et afsnit omhandlende erfaringerne, jeg gjorde mig i forbindelse med afholdelsen af interviewene, hvorunder også en beskrivelse af anvendte

interviewteknikker fremgår. Afslutningsvist følger et afsnit, som præsenterer og diskuterer mine etiske refleksioner forbindelse med tilblivelsen af dette speciale.

5.1 Kvalitativ forskning

Dette speciale sigter mod at indfange og afdække ofre for sextortions subjektive oplevelser og erfaringer i relation til deres udnyttelse. For at opnå en fyldestgørende besvarelse af forskningsspørgsmålet, var det min vurdering, at en kvalitativ tilgang var mest hensigtsmæssig til at indsamle det nødvendige empiriske materiale. Ræsonnementet bag dette valg er, at den kvalitative metodes styrke ligger i dens evne til at indfange og afdække ofrenes erfaringsnære beskrivelser, hvilket bidrager til en indgående og detaljeret forståelse af deres individuelle erfaringer på mikrokriminologisk niveau (Brinkmann & Tanggard 2015, s.17, 446-447, Antoft et al.:2012, s.13). Metodens egnethed findes dermed i dens potentiale til at give en detaljeret indsigt i ofrenes komplekse følelsesmæssige, psykologiske og sociale reaktioner på sextortion, som kvantitative metoder ofte ikke kan afdække. En anden væsentlig fordel ved den kvalitative metode er dens fleksibilitet. Forskningsspørgsmål og fokuspunkter kan tilpasses og udvikles undervejs i forskningsprocessen, hvilket er særligt nyttigt i studier, hvor informanterne måske ikke har ensartede oplevelser. Denne fleksibilitet gør det muligt for mig at følge op på uventede temaer eller problematikker, som opstod under afholdelsen af de kvalitative interviews. Metodens fleksibilitet er på den måde endnu et eksempel på min anvendelse af den adaptive tilgang som specialets forskningsmetode i praksis.

5.2 Rekrutteringsprocessen

Dette speciales empiriske materiale er indsamlet gennem afholdelse af individuelle, semistrukturerede interviews med fire individer, der alle har været ofre for sextortion. I det følgende afsnit fremgår en udførlig beskrivelse af rekrutteringsprocessen, samt hvilke etiske, praktiske og metodiske overvejelser, der blev taget i betragtning under denne proces.

5.2.1 Udformning af rekrutteringsopslag

Ved indledningen af rekrutteringsfasen var min generelle antagelse, at det ville udgøre en udfordring at tiltrække informanter til at deltage i undersøgelsen, idet emnet forventedes at være yderst sensitivt og muligvis forbundet med negative følelser og oplevelser for de involverede parter, såvel som sociale tabuer. Derfor var det ikke en givenhed, at ofre for sextortion ville være motiverede eller interesserede i at medvirke til undersøgelsen. På trods af dette var det alligevel min forhåbning og endda forventning,

at det ville være forholdsvis problemfrit at rekruttere informanter, dette i betragtning af målgruppens relativt store størrelse jævnfør *Problemfeltet*. Det skulle dog vise sig at blive en større udfordring end først antaget. I bestræbelserne på at tiltrække informanterne til at deltage i undersøgelsen blev forskellige tiltag sat i værk. Det første skridt bestod i at udforme et rekrutteringsopslag (fremgår nedenfor), hvilket indebar en række praktiske, metodiske og etiske refleksioner, som jeg her vil give læseren en indføring i.

Har du været udsat for **SEXTORTION**?

Jeg søger interviewpersoner til en undersøgelse om ofre for digital sextortion

Jeg er specialstuderende på kriminologiuddannelsen, Aalborg universitet, der i forbindelse med mit speciale undersøger digital sextortion fra ofrenes perspektiv.

Formålet med undersøgelsen er at blive klogere på, hvordan oplevelsen har påvirket dig, hvilke konsekvenser det har haft for dig, hvordan du har håndteret det, og i den forbindelse hvilken hjælp du har fået i denne proces.

Derfor søger jeg dig, som over sociale medier er blevet *truet* med at få delt intime billeder eller videoer af sig, hvis ikke du gjorde, som afpresseren forlangte (f.eks. overføre penge eller sende yderligere intimt materiale).

Krav til deltagelse:

- Du er over 18 år
- Afpresningen foregik digitalt over sociale medier
- Du kendte udelukkende gerningspersonen online

Interviewene kan foregå fysisk eller online efter dit ønske, og forventes at vare 1 time. Samtalen anonymiseres i overensstemmelse med gældende regler om GDPR.

Jeg håber, at du har lyst til at dele disse vigtige erfaringer og være med til at bidrage til mere viden herom.

Kontaktoplysninger:
Pia Kjær
Mail: pkjar19@student.aau.dk

udformningen af rekrutteringsopslaget var gennemsigtighed om undersøgelsens formål såvel som en præcis formidling af dette af største prioritet. Jeg valgte derfor at inddrage en nøgtern beskrivelse af, hvilke specifikke emner, jeg forventede interviewene ville berøre. Denne åbenhed og klarhed sikrede, at potentielle informanter havde en tydelig forståelse af, hvad deres medvirken i undersøgelsen indebar, hvilket betød, at de kunne træffe en velovervejet beslutning om at deltage på et oplyst grundlag. En yderligere refleksion var, hvordan man kunne formidle nødvendigheden af undersøgelsen uden at fremstå invaderende eller udnyttende. Derfor inkluderede jeg information om, hvordan undersøgelsen kunne bidrage til en bedre forståelse af sextortion og dermed potentielt forbedre støtten til fremtidige ofre. Min forhåbning var, at dette ville tiltrække potentielle informanter til at deltage i undersøgelsen, da de ville føle sig motiverede af at bidrage til et vigtigt formål, og således øge deres villighed til at deltage.

Mine efterfølgende overvejelser knyttede sig til, hvilke udvælgelseskriterier jeg skulle inddrage og ikke mindst hvordan denne forskerrelaterede selektion ville have betydning for informantgruppens interne

homogenitet og heterogenitet og dermed også betydning for undersøgelsens resultater generaliserbarhed. En vurdering af undersøgelsens generaliserbarhed fremgår af afsnit X *Kvalitetskriterier*.

Det første udvælgelseskriterie, jeg opstillede for informanterne, var, at *de skulle være over 18 år*. Dette krav sikrer, at deltagerne er voksne og juridisk i stand til at give informeret samtykke til at deltage i undersøgelsen. Inklusionen af personer under 18 år ville kræve yderligere etiske godkendelser og samtykke fra forældre eller værger, hvilket kunne komplicere rekrutteringsprocessen betydeligt. Derudover ville det at interviewe deltagere under 18 år efter min mening af etiske årsager kræve en bisidder i form af en psykolog eller lignende, som skulle inddrages med henblik på at sikre, at jeg som forsker ikke påførte børnene yderligere skade ved at interviewe dem om hændelsen (Kvale, 1999, s. 105-106; Fog, 1992, s. 212-229). På trods af disse overvejelser valgte jeg dog ikke at indføre et krav for, hvilken alder informanterne havde på gerningstidspunktet, da dette ville medføre yderligere kompleksitet i rekrutteringsopslaget og samtidig potentielt begrænse adgangen til relevante informanters perspektiver og erfaringer. Det andet kriterie for udvælgelse af informanterne var, at *afpresningen skulle være foregået digitalt over sociale medier*. Dette krav blev indført hovedsageligt for at sikre, at undersøgelsens fokus forbliver på digital sextortion og dermed imødekommer specialets formål og forskningsspørgsmål. Ved at begrænse rekrutteringen til tilfælde, der er foregået på sociale medier, kan jeg bedre analysere de specifikke dynamikker og konsekvenser, der er forbundet med denne form for afpresning. Derudover kan inklusionen af ikke-digitale afpresningstilfælde komplicere analysen og fortolkningen af resultaterne. Digital sextortion kan have unikke karakteristika og konsekvenser, som ikke nødvendigvis er til stede i andre former for afpresning. Samtidig knytter dette udvælgelseskriterie sig til det sidste udvælgelseskriterie, som var, at *gerningsperson og offer udelukkende kendte hinanden online*. Dette krav foranlediger derfor, at afpresningen er foregået online, da gerningsperson og offer ellers ville kende hinanden i den fysiske verden. Denne specificering af relationen mellem gerningsperson og offer er afgørende for at sikre, at undersøgelsen retter fokus mod digitale interaktioner og derved imødekommer specialets hensigt ved at fokusere på digital sextortion som et unikt fænomen med egne karakteristika og udfordringer. På den anden side risikerer jeg med dette krav at udelukke informanter, som måske har haft en hybrid eller offline relation til deres gerningsperson, hvilken naturligt indsnævrer antallet af potentielle informanter i målgruppen såvel som analysens generaliserbarhed. Retrospektivt har jeg erfaret, at det formentlig ikke var en god ide at

indføre dette krav. Jeg har siden hen læst flere eksisterende forskningsundersøgelser (Henry & Umbrach, 2024; O'Malley & Holt, 2020; O'Malley et al. 2022), som har fundet, at langt størstedelen af sextortionhændelser foregår mellem tidligere romantiske partnere, som kender hinanden i den fysiske verden. Jeg er dermed blevet bevidst om, at dette specifikke rekrutteringskrav har reduceret antallet af potentielle informanter betydeligt. Omvendt kunne en inddragelse af ofre, som kender gerningspersonen i den fysiske verden, ligeledes have bidraget til et større kendskab i, hvordan relationsforholdet mellem parterne kunne have betydning for de oplevede konsekvenser såvel som håndteringen heraf. I fremtidig forskning om sextortion vil jeg derfor anbefale, at man *ikke* laver denne selektion, da der formentlig er værdifuld viden at indsamle, såvel som forbedrede muligheder for at rekruttere et større antal informanter.

Foruden dette besluttede jeg desuden, at jeg ikke ville opstille krav til informanternes køn af frygt for, at en sådan restriktion kunne føre til utilstrækkeligt empirisk grundlag på grund af manglende henvendelser. Ikke desto mindre var jeg opmærksom på, hvordan den kønsmæssige diversitet kunne have betydning for specialets resultater, især i forhold til sammenligning af erfaringer og resultaternes generaliserbarhed⁵. Samtidig mener jeg dog, at en diversitet i kønnet blandt informanterne kan bidrage til en mere nuanceret forståelse af emnet, idet det kan afsløre eventuelle forskelle i oplevede konsekvenser og deres håndtering, som muligvis er relateret til kønnet hos de rekrutterede informanter.

Endeligt gjorde jeg mig overvejelser om, hvorvidt det skulle være et udvælgelseskriterium, at gerningspersonens krav ikke skulle være begrænset til en specifik ting såsom yderligere intimt materiale, penge eller seksuelle ydelser. Ved at undlade et specifikt krav åbnes der op for en bredere inklusion af sextortionofre med forskellige oplevelser og reaktioner. Dette kan øge diversiteten i deltagergruppen og tillade en mere omfattende analyse af digital sextortion som fænomen. Samtidig giver det mulighed for at identificere mønstre og afvigelser på tværs af forskellige motiver og krav, hvilket kan bidrage til en dybere forståelse af fænomenet og dets indvirkning på ofre. Det er værd at bemærke, at inklusionen af dette krav ville reducere antallet af potentielle deltagere, hvilket var den primære årsag til, at jeg ikke valgte at medtage det.

Opslaget blev distribueret gennem mine personlige sociale medieprofiler på Facebook, Instagram, LinkedIn og Reddit, hvilket resulterede i en rækkevidde på over 10.000 personer. Denne

⁵ Undersøgelsens eksterne validitet beskrives og vurderes nærmere i afsnit X Kvalitetskriterier.

rekrutteringsstrategi førte til, at syv personer meldte sig som informanter, hvoraf tre af dem efterfølgende trak sig, hvilket jeg vil beskrive nærmere i et senere afsnit.

5.2.2 Organisationer som formelle gatekeepers

Foruden rekrutteringsopslaget kontaktede jeg 12 forskellige organisationer, herunder både offentlige institutioner, private virksomheder og NGO'er⁶, der i større eller mindre omfang har direkte kontakt eller relation til ofre for sextortion. Formålet med at kontakte disse organisationer var at benytte deres position som formelle gatekeepers, der kunne facilitere adgang til feltet og målgruppen af ofre for sextortion. I min henvendelse til dem fremlagde jeg mit ønske om at modtage deres hjælp til at etablere kontakt til potentielle informanter ved at dele mit rekrutteringsopslag på deres platforme eller komme med forslag til, hvordan jeg bedst kunne komme i forbindelse med ofrene. Jeg foreslog i den forbindelse et samarbejde, der både ville gavne organisationerne og mit speciale. Dette inkluderede et tilbud om at medtage eventuelle problemstillinger, som organisationerne måtte have, eller inkludere specifikke spørgsmål i interviewene, som var af interesse for dem. På denne måde kunne jeg sikre, at organisationernes behov og interesser blev taget i betragtning, samtidig med at jeg fik adgang til relevante informanter. Endeligt tilbød jeg at dele mine undersøgelsesresultater med dem, således samtlige organisationer også kunne få gavn af den viden, undersøgelsen måtte bidrage med.

Som respons på min henvendelse tog organisationerne StopChikane og Mediesundhed for Børn og Unge initiativ til at dele mit rekrutteringsopslag på deres sociale medier, hvilket bidrog til en bredere synlighed og potentielt øget rekruttering af informanter. Desværre svarede følgende organisationer, herunder Digitalt Ansvar, SASHA - Safe Share, SletDet, Livslinjen, Det Kriminalpræventive Råd, Offerrådgivningen DK, Politiets Online Patrulje og Redbarnet, at de beklageligvis ikke havde mulighed for at hjælpe med rekruttering af informanter. Dog understregede de alle vigtigheden af at undersøge specialets problemstilling, hvilket indikerer en bred anerkendelse af emnets relevans og betydning. Yderligere viste fire af organisationerne interesse i at modtage mine undersøgelsesresultater efterfølgende, hvilket tyder på en interesse i at få indblik i de fund og anbefalinger, der opnås gennem specialet. En særlig bemærkelsesværdig bidragsyder var Digitalt Ansvar, som bidrog med statistik om prævalensen af sextortion i Danmark fra en undersøgelse, der

⁶ Kontaktede organisationer: StopChikane, Digitalt Ansvar, SASHA - Safe Share, SletDet, Livslinjen, Det Kriminalpræventive Råd, Offerrådgivningen DK, Mediesundhed for Børn og Unge, Politiets Online Patrulje, Red Barnet, SSP-Samrådets fagudvalg for digital dannelse/kriminalitet, Børns Vilkår

endnu ikke var offentliggjort. Som det tidligere blev beskrevet i problemfeltet, var dette bidrag af stor værdi, idet det udgjorde et vigtigt supplement til den eksisterende forskning om feltet i dansk kontekst.

5.2.3 Rekrutterede informanter

Som tidligere beskrevet var det min umiddelbare forventning at rekruttere tilstrækkeligt med informanter på kort tid. Beklageligvis og meget overraskende viste det modsatte sig at være tilfældet. Af de syv informanter, der indledningsvist rakte ud med ønske om at deltage i undersøgelsen, valgte tre desværre ikke at gennemføre interviewene.

Den første af disse frafaldne informanter stoppede pludseligt med at svare mig, trods det at hun indledningsvist kontaktede mig med beskeden, om at hun *”virkelig har meget på hjerte om det, som jeg gerne vil fortælle”* (fra mailkorrespondance med frafalden informant). Jeg forsøgte gentagende gange at kontakte hende i de efterfølgende uger, men det lykkedes desværre ikke at få et svar. Den anden frafaldne informant skrev en mail, hvori der stod, at hun ikke ønskede at deltage alligevel, fordi hun var usikker på, om hun kunne svare på mine spørgsmål, fordi det var mange år siden, hvorfor hun frygtede, at hun ikke kunne huske det. Jeg forsikrede hende om, at alt hun havde at fortælle ville være gavnligt for undersøgelsen, at det ikke gjorde noget, hvis ikke hun kunne besvare mine spørgsmål, og at jeg rigtig gerne ville interviewe hende. Efter denne besked stoppede hun desværre med at besvare mine mails. Den tredje informant, der frafaldt i rekrutteringsprocessen, havde jeg aftalt tidspunkt for, hvornår interviewet skulle afholdes online. På selve dagen kontaktede hun mig over instagram en time forinden tidspunktet var fastsat, med beskeden om, at hun ikke ønskede at deltage alligevel, fordi hun frygtede at hendes kæreste ville få viden om, at hun tidligere havde været udsat for sextortion. Gerningspersonen havde afpresset hende til at have sex med ham under truslen om at få delt sine nøgenbilleder på sociale medier, og dette ønskede hun ikke, at hendes partner fik at vide. Eftersom antallet af tilbagevendelser som sagt ikke levede op til mine forhåbninger, besluttede jeg, at jeg gerne ville interviewe hende, trods det, at informanten havde haft fysisk kendskab til gerningspersonen, om dermed ikke opfyldte det initiale krav om en udelukkende digital relation mellem offer og gerningsperson. Derfor var jeg parat til at fjerne dette informantkriterie, i tilfælde af at hun alligevel ønskede at deltage. Jeg gik derfor straks i gang med at udforme en besked, hvori jeg garanterede hende fuld anonymitet, og at vi sagtens kunne være ekstra påpasselige med afholdelse af interviewet, så det kunne foregå på et tidspunkt, som hun var fuldstændig tryk ved. Forinden jeg nåede

at afsende beskeden blokerede hun mig på det sociale medie, og jeg besluttede derfor at respektere hendes ønske om at trække sig fra undersøgelsen uden at forsøge at kontakte hende på andre måder.

Frafaldet af disse informanter præsenterede forskellige scenarier og udfordringer, som giver et særligt indblik i den kompleksitet og de udfordringer, der er forbundet med at rekruttere informanter indenfor et sensitivt genstandsfelt som sextortion. Det understreger behovet for at håndtere individuelle hensyn forbundet med informanternes sikkerhed, anonymitet, komfortabelhed og psykiske velvære. Sammenfattet fremhæver frafaldet af informanter dermed betydningen af at have en fleksibel og empatisk tilgang til rekruttering af informanter i følsomme undersøgelser såvel som vigtigheden af sikre deres anonymitet. Set i lyset af disse udfordringer med at rekruttere informanter, er det min klare anbefaling til fremtidig forskning inden for feltet at have en åben rekrutteringsstrategi med så få udvælgelseskriterier som muligt.

På trods af frafaldet af informanter er det min vurdering, at disse rekrutteringsstrategier var gavnlige til at etablere kontakt med individer, der opfyldte kriterierne for at medvirke til besvarelse af problemformuleringen. Tilgangen bidrog dermed til at styrke undersøgelsens interne validitet ved at muliggøre interviews med ofre for sextortion og dermed undersøge det fænomen og den målgruppe, specialet har til formål at undersøge (Bryman, 2012).

5.2.4 Præsentation af informanter

Afsnittet har til hensigt at give læseren et indledende indblik i de personer, hvis oplevelser og fortællinger danner grundlag for den efterfølgende analyse. Ved at inkludere faktuelle oplysninger om informanternes demografiske baggrund, såsom køn, alder og beskæftigelse, søger jeg at kontekstualisere deres historier og skabe en forbindelse mellem de enkelte informanternes livssituationer og deres oplevelser med sextortion. Afsnittet indebærer desuden en kort analyse af, hvordan specialets informanter udgør repræsentanter for to specifikke typer af sextortion. For overblikkets skyld inkluderes afslutningsvist i afsnittet en oversigt over specialets informanter.

Anders

I en mindre by i Jylland, finder vi Anders, en mand i aldersgruppen mellem 30 og 40 år, der til dagligt ernærer sig som selvstændig håndværker. Her bor han med sin partner gennem 3 år og deres fælles barn. For omtrent fire år siden eksperimenterede han med online sexdating for at imødekomme sine naturlige lyster. Han oprettede i den forbindelse en profil på en online sexdatingside, som førte ham til at interagere online med en falsk profil, der portrætterede en smuk ung kvinde, som senere udsatte

ham for sextortion. Initiativet til interaktionen kom fra Anders, men det udviklede sig hurtigt til en uønsket situation. Gerningspersonen udnyttede Anders' ønske om at finde en potentielt seksuel partner ved at forføre ham til at købe seksuelle ydelser. Den initiale interaktion var tilsyneladende uskyldig, men udviklede sig hurtigt til en afpresningssituation, hvor gerningspersonen krævede penge i bytte for ikke at offentliggøre information om Anders' aktivitet. Selvom Anders ikke havde sendt nøgenbilleder, lykkedes det gerningspersonen at true ham ved at identificere hans venner og familiemedlemmer fra hans Facebook-profil true med at offentliggøre deres kommunikation til dem. Panisk, bange og i frygt for at hans nærmeste skulle få kendskab til hans aktivitet, overførte Anders over 20.000kr til gerningspersonerne på blot 4 timer.

Mathias

Mathias er en mand i aldersgruppen 30-40 år, bosat i en større by og arbejder til dagligt på en institution. Forløbet omkring sextortionhændelsen begynder, da Mathias kontakter en person gennem et forum på Reddit, hvor man har mulighed for at komme i kontakt med andre, som også ønsker intime samtaler af erotisk karakter med fremmede. Mathias indleder en samtale med hvad han på daværende tidspunkt troede var en kvinde, som efterspørger, at samtalen flyttes over på mediet Snapchat, hvilket han indvilliger i. Her modtager Mathias videoer, der fremstår som liveoptagelser samt billeder, som snyder ham til at tro, at kvinden er en reel person. Med den opbyggede tillid til vedkommendes identitet sender Mathias et enkelt intimt billede tilbage i håbet om at deres online interaktion kan fortsætte på samme vis. Efter afsendelsen af det intime billede modtager Mathias øjeblikkeligt screenshots af hans profiler på sociale medier, hans kones og venners profiler med trusler om offentliggørelse, medmindre han overfører 4000kr. til gerningspersonerne. I desperation og af frygt for konsekvenserne ved en potentiel offentliggørelse af det kompromitterende materiale overfører Mathias de anmodede penge, men afpresserne fortsætter med at kræve mere, hvilket fører til, at han sender yderligere penge. På mindre end fem minutter har Mathias overført knap 10.000 kroner til en udenlandsk konto.

Mille

Mille er en kvinde i alderen 20-30 år, bosat i en større by, hvor hun bor sammen med sin kæreste gennem de sidste fire år. Hun studerer til pædagog og arbejder som vikar på et botilbud. Under coronapandemien begyndte Mille at bruge en udvidet version af Snapchat, hvor man har mulighed for at komme i kontakt med fremmede fra andre lande. Her faldt hun hurtigt i snak med en ung mand fra et andet nordisk land. Deres samtaler startede uskyldigt med diskussioner om interesser og aktiviteter

under nedlukningen, men udviklede sig hurtigt til at blive mere intime og personlige, i takt med at relationen udviklede sig. Mille følte, at hun havde opbygget en tæt relation til denne person, som hun også havde opbygget tillid til. Tilliden, som Mille nærede til manden, førte til, at hun indvilligede i at sende et intimt billede af sig selv, da manden efterspurgte dette efter selv at have sendt et intimt billede. Denne tillid blev dog straks udnyttet, da manden tog et screenshot af hendes billede og truede hende med at offentliggøre det, medmindre hun sendte flere intime billeder. Afpresningen varede et døgn.

Sanne

Sanne er en kvinde i aldersgruppen 20-30 år, som til dagligt arbejder i forsvaret. Hun er bosat i en større by i Jylland sammen med sin kæreste, men kommer oprindeligt fra Sjælland. Sannes oplevelse med sextortion begyndte, da hun lærte en person at kende gennem Instagram, som angiveligt gik på en anden skole i samme by. De to udviklede en tæt online relation, selvom de aldrig mødtes personligt. Ved at portrættere sig selv som en person, Sanne kunne stole på, og ved at insistere på, at det at sende nøgenbilleder var en måde at vise denne tillid på, manipulerede gerningspersonen hende til at tro, at dette var en naturlig del af deres relation. Sanne, som på daværende tidspunkt var forelsket i genringspersonen, indvilligede derfor i at sende billeder af sig selv iført undertøj. Gerningspersonen benyttede efterfølgende disse billeder til at afpresse Sanne til at sende yderligere intime billeder, både med og uden undertøj på, under trusler om at offentliggøre de allerede modtagne billeder. Afpresningsperioden varede næsten et år, og det var først, da en yderligere ukendt gerningsperson oprettede en offentlig instagramprofil indeholdende hendes intime billeder med profilteksten "*Du ved hvem jeg er, og hvis du sladrer kommer der til at ske noget slemt*", at Sanne besluttede at søge hjælp og fik afpresningen stoppet.

5.2.4.1 To underkategorier af sextortion repræsenteret

Sammenfattet er Anders og Mathias blev begge ofre for en type af sextortion, hvor gerningspersonerne udnyttede deres sårbarheder og ønske om intime relationer til at afpresse dem for penge. Gerningspersonerne oprettede falske profiler og benyttede falske identiteter til at narre dem, skabende en falsk tillid til, at de havde kontakt med ægte kvinder. Mens Anders blev truet med offentliggørelse af en korrespondance fra en sexdatingside, blev Mathias lokket til at sende intime billeder på Snapchat, som efterfølgende blev brugt til at afpresse ham for penge under truslen om offentliggørelse af det compromitterende materiale.

I modsætning hertil blev Mille og Sanne udsat for en anden type sextortion, hvor gerningspersonerne, som ikke benyttede falsk identitet, udnyttede tilliden i en længerevarende digital relation til at presse kvinderne til at sende intime billeder blandt andet ved hjælp af overtalelseteknikker. Begge kvinder blev efterfølgende afpresset for yderligere intime billeder under trusler om offentliggørelse af det allerede modtagne intime materiale.

Af informantpræsentationen kan det dermed udledes, hvordan specialets informanter betragtes at have været udsat for to forskellige underkategorier af sextortion karakteriseret ved gerningspersonernes forskellige tilgange og forskellige mål med deres kriminelle gerning. Ydermere er der indikationer for, at denne forskel er kønsbaseret, idet det alene er ofre af samme køn, der er udsat for hver af de respektive sextortion-underkategorier. Informanterne i undersøgelsen repræsenterer dermed ofre for disse specifikke typer af sextortion, hvorfor den efterfølgende analyses resultater ikke kan generaliseres til ofre, som har været udsat for andre typer sextortion end disse. En nærmere analyse af undersøgelsesresultaternes analytiske generaliserbarhed fremgår af afsnit X Analytisk generaliserbarhed.

5.2.5 Overblik over specialets informanter

	Køn	Alder	Social platform	Varighed af relation til gerningsperson	Materiale, ofrene blev afpresset med	Krav	Trussel
Anders	Mand	30-40 år	Sexdating hjemmeside	Kort og begrænset korrespondance	Korrespondance, om Anders' aktivitet på sexdating hjemmesiden	Penge	Offentliggørelse af korrespondancen
Mathias	Mand	30-40 år	Reddit	Kort og begrænset korrespondance	Intimt billedmateriale af offeret	Penge	Offentliggørelse af det intime billedmateriale
Sanne	Kvinde	20-30 år	Instagram	Længerevarende korrespondance	Intimt billedmateriale af offeret	Yderligere intimt materiale	Offentliggørelse af det intime billedmateriale
Mille	Kvinde	20-30 år	Snapchat	3 mdr. digital korrespondance	Intimt billedmateriale af offeret	Yderligere intimt materiale	Offentliggørelse af det intime billedmateriale

5.3 Interviewguide

Forinden afholdelsen af de individuelle interviews, udarbejdede jeg en semistruktureret interviewguide. I interviewsituationen fungerede denne som et værktøj til at sikre afdækning af de temaer, som var relevante i henhold til besvarelse af specialets problemformulering, samtidig med at der var plads til at udforske nye idéer eller temaer, som opstod undervejs (Harrits et. al., 2012:150).

Interviewguiden skulle derved være fleksibel nok til at tillade en dybdegående udforskning af spørgsmål relateret til problemformuleringen, samtidig med at den skulle fastholde en vis struktur for at sikre konsistens på tværs af interviewene. Interviewguidens spørgsmål er udarbejdet med afsæt i den eksisterende forskning og teoretiske perspektiver, jeg har stiftet bekendtskab med i forbindelse med mit studie, men indeholder primært induktivt formulerede spørgsmål, som har haft til hensigt at sikre en besvarelse af specialets problemformulering. Specialets interviewguide, som fremgår af bilag 2, er inddelt i seks hovedtemaer: *Introduktion, Informantpræsentation, Konsekvenser, Håndtering, Gode råd fra et offer og Afslutning*.

Førstnævnte hovedtema i interviewguiden bestod af en indledende introduktion, hvori jeg beskrev undersøgelsens formål og informerede informanterne om deres frivillighed og anonymitet i undersøgelsen. I forlængelse heraf bad jeg informanterne om mundtligt at give deres samtykke til at bekræfte, at de gav mig tilladelse til at benytte deres udsagn i undersøgelsen i anonymiseret form, og i den forbindelse informerede jeg dem ligeledes om deres rettighed til at tilbagekalde dette samtykke indtil afleveringstidspunktet for specialet. Denne meget grundige introduktion blev modtaget positivt af informanterne, hvilket blandt andet kom til udtryk i interviewet med Mathias: ” *Jamen jeg kan godt lide den måde du starter ud med lige sådan at opridse det hele i forhold til GDPR, og det er det her det skal bruges til, og ja... det har sku virket som et dejligt struktureret interview, så det har egentlig været rart*” (Mathias, bilag 3, s. X).

Hovedtemaet *informantpræsentation* bestod af spørgsmål, som havde til hensigt at klarlægge informanternes baggrundsinformationer og sociale begåen og dermed bidrage til en forståelse af den enkelte informants livkontekst såvel som en afklaring af informantgruppens sammensætning. Derforuden indeholdt temaet spørgsmål, som søgte at afklare de specifikke omstændigheder omkring sextortion-hændelsen. Indsamlingen af oplysninger om, hvor og hvordan gerningspersonen og offeret kom i kontakt med hinanden samt hvordan kontakten udviklede sig, skulle bidrage til en dybere forståelse af, hvordan sextortion-situationen opstod, og hvilken digital relation der var mellem offeret og gerningspersonen.

Spørgsmålene under tredje hovedtema, *konsekvenser*, fokuserede på at afdække de umiddelbare og længerevarende konsekvenser af sextortion, opdelt i praktiske, sociale, psykologiske og adfærdsmæssige aspekter. Spørgsmål om umiddelbare reaktioner og håndtering af gerningspersonens krav afdækker informantens første håndtering af hændelsen. Spørgsmål relateret

til hvorledes sextortion-hændelsen havde konsekvenser for ofrenes sociale relationer og hvorvidt de har haft oplevelser med fordomme og stigmatisering søgte at belyse, hvordan sextortion påvirker informantens forhold til andre og deres sociale netværk. Derforuden indeholdt temaet spørgsmål om de mentale og følelsesmæssige konsekvenser, ofrene måtte have oplevet som led i undersøge den dybere, langvarige påvirkning på informanternes psykiske helbred og selvværd. I den forbindelse inkluderede jeg et specifikt spørgsmål om ofrenes oplevelse af skyld og selvbefejdelse med formål om at klarlægge, om dette kunne have betydning for, hvordan ofrene efterfølgende havde håndteret konsekvenserne. Endeligt indeholdt temaet spørgsmål om hændelsens indflydelse på informanternes tillid og adfærd online. Disse spørgsmål bidrager til at belyse, hvordan sextortionhændelsen påvirker ofrenes tillid til andre mennesker samt om hændelsen medfører ændringer i deres adfærdsmønstre og onlinevaner.

Hovedtemaet *Håndtering* består af spørgsmål, som fokuserer på at undersøge, hvilke specifikke metoder eller strategier ofrene har benyttet sig af til at håndtere konsekvenserne af sextortion. Dette kan give indsigt i, hvilke ressourcer ofrene har trukket på for at tackle situationen og håndtere de psykologiske, følelsesmæssige og praktiske konsekvenser af sextortion. Desuden kan de inkluderede spørgsmål om, hvordan ofrene evaluerer den enkelte håndteringsstrategi og hvad der har været mest nyttigt for dem, være behjælpelige i at afklare, hvilke former for støtte og håndteringsstrategier, der har været mest effektive i deres håndteringsproces. Endeligt indeholdt hovedtemaet spørgsmål, som søgte at afdække ofrenes tilbøjelighed til at anmelde sextortion, deres erfaringer med retslige procedurer og deres overvejelser omkring anmeldelse. Sammenfattet kan disse give indsigt i ofrenes interaktioner med retssystemet, herunder deres oplevelser med politiet og andre myndigheder efter sextortion-hændelsen. Desuden kan de afsløre, hvilke faktorer der påvirker deres beslutning om at anmelde eller undlade at anmelde sextortion til politiet, samt de overvejelser og bekymringer, der spiller ind i denne beslutningsproces. Dette kan bidrage til forståelsen af, hvordan retssystemet tilpasses bedre for at imødekomme ofrenes behov og styrke deres adgang til retfærdighed og støtte.

Spørgsmålene i det femte hovedtema, *gode råd fra et offer*, bidrager til at give indsigt i ofrenes opfattelse af, hvordan samfundet kan bidrage til forebyggelse af sextortion, og hvilke specifikke råd de ville give potentielle ofre. Samlet set kan besvarelsen af disse spørgsmål være gavnlige i

henhold til at informere områder af offentlig oplysning og forbedre forebyggelsesinitiativer og støttetiltag for ofre.

I interviewguidens afsluttende hovedtema får informanterne mulighed for at tilføje yderligere emner eller perspektiver, som de finder relevante, for på den måde at sikre, at jeg ikke har overset et område, som fra ofrenes perspektiv er relevant i forhold til undersøgelsens formål. I samtlige interviews udtrykte informanterne, at de ikke havde yderligere at fortælle, hvilket indikerer, at jeg set fra ofrenes perspektiv har formået at indsamle viden om det, de vurderer relevant i henhold til undersøgelsesformålet.

5.4 Erfaringer fra interviewsituationen

Specialets empiri er indsamlet på baggrund af fire interviews med ofre for sextortion. Alle informanter blev tilbudt muligheden for at afholde interviewene fysisk, hvilket jeg vurderer har været positivt for specialet, idet jeg har haft mulighed for at imødekomme og respektere informanternes ønske og behov. Tre af interviewene blev afholdt som et online videoopkald over Zoom, mens et enkelt blev afholdt fysisk i et mødelokale på Aalborg Universitet. Efter afholdelsen af interviewene er det min erfaring, at hvorvidt interviewene blev afholdt online eller fysisk ikke umiddelbart have nogen indflydelse på kvaliteten af interviewene eller på muligheden for at skabe en intim og tillidsfuld atmosfære mellem informanterne og mig som interviewet. Jeg betragter det i den forbindelse som en væsentlig fordel, at alle online interviews blev afholdt med video, således at både jeg og informanterne kunne se hinanden under samtalen. Dette bidrog til at skabe en mere personlig og interaktiv oplevelse, hvilket muligvis kompenserede for den fysiske distancering, der er forbundet med online interviews (Kvale et al. 2015:204). Samtidig kan afholdelsen af interviewene online have være fordelagtige i at skabe distance til mig som forsker, hvilket muligvis reducerede informanternes nervøsitet og derudover gjorde det nemmere for informanterne at tale om deres oplevelser og tanker (Brinkmann et al., 2002, s. 41-42). Desuden tillod online videoopkaldene mig at nå informanter, der måske ikke havde haft mulighed for at deltage i et fysisk møde på grund af geografiske eller tidsmæssige begrænsninger. Samtidig må det erkendes, at jeg ikke kan afvise nogle af de usagte nuancer i interviewene afholdt online er gået tabt, idet jeg ikke har haft mulighed for at aflæse dette ved fysisk tilstedeværelse, men som beskrevet er det ikke min umiddelbare oplevelse.

I interviewsituationerne var der en markant variation i interviewets længde, som spændte fra 45 minutter til 1 time og 50 minutter. Det var bemærkelsesværdigt, at mændene ofte

bidrog med mere uddybende svar og havde en tendens til at besvare spørgsmålene langt mere omfattende. Det var at mærke på disse informanter, at de havde enorm lyst og stort behov for at tale om dette følsomme emne. Den observerede variation i interviewets længde og informanternes respons rejser interessante refleksioner om, hvorfor denne variation i interviewene opstod, og hvilke faktorer der kan have påvirket informanternes engagement og åbenhed under interviewene.

I interviewprocessen benyttede jeg primært tre forskellige interviewteknikker med henblik på at skabe et åbent og tillidsfuldt rum, hvor informanterne kunne føle sig trygge ved at dele deres erfaringer. For det første lagde jeg vægt på at være en aktiv lytter og anvende opfølgende og uddybende spørgsmål. Formålet var at bekræfte informanterne i, at jeg lyttede til det, de havde at fortælle, og derved undgå en situation, hvor informanterne opfattede mig som en interviewer, der blot fulgte en fastlagt liste af spørgsmål der skulle besvares (Tanggaard & Brinkmann, 2015). Tilgangen, der desuden også bidrog til et naturligt flow i samtalen, blev positivt bemærket af flere af informanterne.

En anden vigtig interviewteknik var anvendelsen af fortolkende spørgsmål. Disse spørgsmål blev stillet med henblik på at sikre en nøjagtig forståelse af informantens udsagn og derved undgå fejl- eller overfortolkninger, som ikke er i tråd med dét informanterne reelt har ment med deres udtalelser. Et konkret eksempel på, hvordan jeg i praksis benyttede denne interviewteknik fremgår af nedenstående interviewuddrag:

Interviewer: Mhmm, jaer. Men vil det sige.. og nu skal du endelig sige til, hvis det er mig, der overfortolker, men du nævner det der med kontrol og selv at have kontrol over, hvem der ved det, og hvordan og hvorledes. Tror du, det kan skyldes, at du på et tidspunkt IKKE har haft kontrol over, hvad der foregik, og at du så forsøgte at få kontrollen tilbage igen?

Informant: Ja, det kan godt være. Det der med, at han havde overtaget ved, at han kunne bestemme hvem der skulle se billederne. Til at jeg så nu selv kunne bestemme, hvem der skulle vide det. Og sådan. Ja.. Det kan godt være, at det var min måde at få kontrollen tilbage på: Det er mit liv, og jeg bestemmer selv.

(Interviewsekvens, Sanne, s. X)

Ved at anvende denne teknik blev analyseprocessen implicit igangsat allerede under interviewene, da jeg som i interviewsekvensen kontinuerligt arbejdede med at forstå og tolke informantens perspektiver og oplevelser (Kvale et al. 2015:185-186,190-191). Endelig lagde jeg vægt på at udvise forståelse og empati over for informanterne og deres naturligt følelsesbetonede oplevelser. Dette var essentielt for at skabe en tryk og støttende atmosfære, hvor informanterne følte sig accepterede og respekterede. Ved både verbalt og nonverbalt at udtrykke empati for deres situation og deres fortællinger ønskede jeg at signalere, at jeg tog informantens fortællinger alvorligt og var villig til at lytte uden fordomme eller

forbehold. Et eksempel på, hvordan jeg under interviewene forsøgte at udvise min forståelse og reducere negative følelser, fremgår af nedenstående interviewsekvens:

Interviewer: Nej. Men havde du tillid til, at personen var en reel person på det tidspunkt?

Informant: Ja, fordi jeg netop havde set billeder og videoer, hvor jeg tænkte, at okay det ser ret livagtigt ud det her (...)

Interviewer: Men de starter med at sende materiale eller hvordan?

Informant: De starter med at sende materiale ja. (...)

Interviewer: Nå okay. Ja, men det giver jo god nok mening, hvorfor man tænker: "Nårh ja okay, nu har hun delt, så deler jeg også, agtigt"

Informant: Præcis, lige præcis ikke?

Interviewer: Jo.

(interviewsekvens, Mathias, s. X)

Under interviewene var dette af højeste prioritet, eftersom jeg i gennemgangen af den eksisterende forskning om ofre for sextortion var blevet bekendt med, at ofrenes oplevelser ofte involverer følelser af selvbefridelse, skam og pinlighed (jævnfør problemfeltet).

5.5 Bearbejdning af empiri

For at sikre nøjagtigheden af detaljer og nøjagtighed i informanternes udsagn, blev transskriptionerne udført umiddelbart efter interviewene, mens indholdet fortsat var klart i erindringen (Brinkmann et al., 2015, s. 43)⁷. Jeg besluttede at benytte meningsfremmende transskribering, da denne tilgang øger validiteten ved at fokusere på den samlede mening i udsagnene. Dette indebærer blandt andet at jeg for at forbedre læsevenligheden har udeladt gentagelser af ord samt tomme fyldord som "øh", "øhm" o.l., som ikke har betydning for den enkelte citering. Ved at anvende denne transskriberingstilgang undgås forvrængning af udsagn, som ofte kan opstå ved direkte transskription, hvor enkelte sætningers mening kan blive uklar, misforstået eller sågar uforståelige (Kvale et al., 2015, s. 241). For at fange de forskellige nuancer i interviewene og give en mere detaljeret gengivelse, valgte jeg desuden at medtage tænkepauser og følelsesmæssige stemninger, herunder f.eks. tilfælde hvor informanterne griner (Kvale et al., 2009, s. 205-209). Tænkepauser blev markeret som "...", og stemninger blev skrevet i parentes.

En nøglekomponent i transskriptionsprocessen var at sikre informanternes anonymitet. Dette blev opnået gennem en omhyggelig pseudonymisering af alle personfølsomme oplysninger, herunder navne, bynavne og specifikke fortællinger, der kunne afsløre informanternes identitet. At

⁷ Transskriptionerne fremgår af de vedlagte bilag (3-6).

beskytte informanternes identitet var som sagt en topprioritet gennem hele processen. For eksempel valgte jeg i et enkelt tilfælde at udelade et helt afsnit fra et af interviewene i en af transskriptionerne. Dette afsnit indeholdt en meget karakteristisk historie, der kunne genkendes af personer, der havde kendskab til den unikke fortælling. Ved at tage sådanne forholdsregler sikrede jeg, at informanten ikke kunne identificeres ud fra de delte oplysninger (Kvale & Brinkmann, 2009, s.89). Desuden gik jeg endnu videre ved at pseudonymisere andre detaljer, som kunne føre til indirekte identifikation. Dette inkluderede ikke blot navne og steder, men også specifikke livshændelser og personlige forhold. Eksempelvis pseudonymiserede jeg aldersoplysninger ved at angive dem inden for et 10-års interval og udelod oplysninger om antal, alder og køn på informanternes børn. Disse omfattende tiltag blev implementeret for at garantere, at informanternes privatliv blev respekteret og holdt fortroligt, hvilket er afgørende for at opretholde tilliden mellem forsker og deltager i sensitive emneområder som sextortion.

5.6 Ethiske refleksioner

Eftersom specialet berører et ømtåleligt genstandsfelt, har jeg i udformningen af undersøgelsen været dedikeret til konsekvent at forholde mig til en række grundlæggende principper for forskningsetik. I rekrutteringsfasen blev informanterne introduceret til specialets formål om at udforske de kort- og langsigtede konsekvenser af sextortion og de efterfølgende strategier, ofrene anvender til at håndtere disse. Denne indledende indsigt blev formidlet med en særlig opmærksomhed på at etablere en atmosfære af gennemsigtighed, åbenhed og tillid, hvor informanterne blev informeret om den potentielle følsomme karakter af undersøgelsen fra starten. Dette målrettede initiativ havde til hensigt at sikre, at informanterne var fuldt ud informerede og følte sig komfortable med at deltage (Kvale et al., 2009:89). Indledningsvist i interviewene indhentede jeg informanternes mundtlige samtykke til at optage samtalen samt benytte udsagnene fra disse i specialets analyse (ibid.:90). I forlængelse heraf informerede jeg informanterne om deres mulighed for at trække deres samtykke og deltagelse i specialet tilbage indtil afleveringstidspunktet. I erkendelse af den potentielt følsomme karakter af de delte erfaringer, blev informanterne desuden tilbudt muligheden for at få tilsendt transskriptionerne af deres interviews. Dette tillod dem ikke blot at reflektere over deres udtalelser, men også at trække tilbage eller redigere eventuelle dele, de ikke ønskede at dele offentligt. Tilbuddet herom understregede mit ansvar og ønske om at beskytte informanternes integritet og sikre, at deres stemmer blev behandlet med den største respekt (ibid.:91). Endvidere blev informanternes

personfølsomme data behandlet med særlig omhu for at beskytte deres identitet, hvilket blev beskrevet mere dybdegående i det foregående afsnit. Dette var afgørende for at opretholde informanternes fortrolighed og sikre, at de følte sig trygge ved at dele deres erfaringer (ibid.). Vigtigheden af at prioritere denne omhu for informanternes anonymitet understreges desuden af situationen i den tidligere beskrevne rekrutteringsproces, hvor en kvindelig informant frafaldt undersøgelsen, fordi hun var bekymret for, at hendes partner på grund af hendes deltagelse skulle få kendskab til, at hun forinden deres forhold havde været udsat for sextortion. Endeligt forholdt jeg mig til at række etiske dilemmaer i forhold til at beskytte og sikre informanternes mentale og emotionelle velbefindende. En af de primære overvejelser herom var risikoen for at reaktivere traumatiske oplevelser hos informanterne under interviewprocessen. Min bekymring var, at interviewene potentielt kunne indebære at genopleve smertefulde minder og følelser, hvilket kunne have alvorlige konsekvenser for ofrenes psykiske helbred (Fog, 1992, s. 212-229). Med henblik på at imødekomme og reducere risikoen for at reaktivere potentielle traumatiske oplevelser, introducerede jeg ligeledes alle interviewene med at gøre informanterne opmærksomme på, at hvis der undervejs er noget, de ikke ønskede at tale om, skulle de blot gøre mig opmærksom herpå, hvorefter vi ville gå videre med at tale om noget andet. I forlængelse heraf prioriterede jeg desuden at etablere et tillidsfuldt og støttende miljø under interviewet, hvor ofrene kunne føle sig trygge og respekterede. Jeg var samtidig særligt opmærksom på tegn på ubehag hos informanterne og var derfor parat til at afbryde interviewet eller tilbyde støtte eller opfølgning, såfremt dette blev nødvendigt.

7. Analyse

Første afsnit af den tematiske analyse undersøger, hvilke kortsigtede konsekvenser, sextortion-ofrene oplever som følge af at være blevet udsat for sextortion. Disse konsekvenser er udelukkende relateret til ofrenes mentale velbefindende og sociale liv. Herunder indgår ligeledes en analyse af, hvordan den psykologiske belastning i nogle tilfælde manifesterer sig som somatiske symptomer hos ofrene. Det næste tema i analysen beskæftiger sig med at undersøge de hvilke langsigtede konsekvenser afpresningen har medført. Endeligt udgør analysens tredje og sidste tema en analyse af, hvilke specifikke følelses- eller problemfokuserede håndteringsstrategier, sextortion-ofrene benytter sig af i håndteringen af de kort- og langsigtede konsekvenser, som blev fremanalyseret i de to foregående analytiske tematikker.

7.1 Kortsigtede konsekvenser – øjeblikkelig psykisk belastning

7.1.1 Stress, angst og panik

Specialets empiriske materiale viste, at ofre for sextortion oplever en psykisk belastning i afpresningssituationen, hvor gerningspersonen fremsætter deres finansielle eller ikke-finansielle krav og akkompagnerende trusler. Ofrene udtrykte denne psykiske belastning som en øjeblikkelig følelse af 'stress', 'panik', 'nervøsitet' og 'angst'. Mille beskrev blandt andet, hvordan hun foruden følelsen af stress og ængstelighed *"var panisk angst for, hvad han kunne finde på at gøre"* (Mille, s. 52). På tilsvarende vis gav Mathias en beskrivelse af sin umiddelbare reaktion, som viste sig at være karakteristisk for samtlige fire informanternes oplevelser, hvilket derfor udgør en rammende beskrivelse:

"Det er jo en følelse af fuldstændig magtesløshed ikke at kunne trække billedet tilbage, og ja bare handlingen i sig selv tilbage" (Mathias, s. X) *"Det var frygt, det var panik, det var skam. Rigtig meget skam. Det var.... Altså... Jeg tror vi kan skrive under på, at det var hele paletten af følelser, der gjorde sig gældende i det efterfølgende døgn"* (Mathias, s. 26)

Med afsæt i Lazarus og Folkmans stress- og håndteringsmodel, indikerer disse intense følelsesmæssige reaktioner, hvordan sextortion-ofrene indledningsvist i den primære vurderingsfase, vurderede afpressernes trusler som værende alvorlige og harmfulde for deres psykiske velbefindende. Specialets empiri viste desuden, hvordan disse kortvarige, negative følelser ikke overraskende var forbundet med bekymring for, hvorvidt gerningspersonerne ville videredistribuere det eksplicite intime materiale til ofrenes romantiske partnere, familiemedlemmer, venner eller bekendte, såfremt de ikke efterkom de opstillede krav. Dette illustreres blandt andet af følgende interviewuddrag:

"Fra starten af tænkte jeg 'Fuck fuck fuck altså!'. Der kom panikken ligesom bare. Åh nej, hvis det nu kom på nettet og sådan noget!" (Mille, s. 71)

"Jeg er helt vildt stresset i forhold til: Fuck mand, de skal bare trykke send, og så vågner min kone til et billede af noget, hun overhovedet ikke skal vågne til et billede af" (Mathias, s. 26) *"du er jo fuldstændig magtesløs, om det bliver delt eller ej jo"* (Mathias, s. 32) *"Når du sidder i det... Fuck man! Du har jo lyst til næsten at tage et kviklån bare for at få styr på det!"* (Mathias, s. 44)

Uddragene fremhæver, hvordan truslen om offentliggørelse af det intime materiale skaber en akut følelsesmæssig krise domineret af panik og frygt for sociale konsekvenser, hvilket understreger, hvordan den psykologiske påvirkning udgør en konsekvens for ofres mentale velvære. Disse empiriske fund er i overensstemmelse med resultater i den eksisterende forskning, som ligeledes viste, at en af

de mest fremtrædende konsekvenser, som ofre for sextortion oplever, er den psykiske belastning (Wang, 2024; O'Malley, 2023).

Sextortion-ofrenes følelser af stress, angst og frygt manifesterede sig tilmed gennem somatiske symptomer i form af appetitløshed, søvnbesvær, handlingslammelse og rastløshed. Disse somatiske symptomer, samt den altomfattende bekymring, der forårsager dem, beskrives nedenfor:

"Jeg havde slet ikke ro i kroppen på daværende tidspunkt. Jeg gik rundt i min lejlighed og følte mig som et nervevrag. Og jeg turde jo heller ikke at ringe til nogen næsten, altså jeg turde ikke engang ringe til politiet" (Anders, s. 6).

"Jeg tror faktisk bare.. altså den (snappen med truslen i) stod bare. Jeg havde åbnet den. Altså jeg sad bare med mobilen i hånden uden at bevæge mig. Og jeg.. altså.. Jeg ved ikke helt hvor lang tid der gik, for det er som om mit hoved bare koblede af" (Mille, s. 72)

På lignende vis beskrev Sanne, hvordan hun også havde oplevet fysiske reaktioner:

"Jeg kan huske, at jeg bliver faktisk syg. Jeg begynder at kaste op, fordi jeg bliver så bange for, hvad der skal ske. Og jeg bliver bare helt vildt ked af det (...)" *"Jeg kunne ikke spise noget. Jeg var panisk angst for, hvad han kunne finde på at gøre (...)"* *jeg græd bare. Hele natten. Jeg lå bare og rystede"* (Sanne, s. 52)

Af interviewuddragene kan det udledes, hvordan de intense følelser af stress, angst og frygt, ikke blot forbliver på et mentalt niveau, men også frembyder sig fysisk, hvilket igen er et fund, der genfindes i den eksisterende forskning (O'Malley, 2023). Alle informanterne udtrykte desuden, hvordan denne psykiske belastning var relateret til bekymringer om, hvordan andre ville reagere på deres handlinger, hvilket uddybes i næstkommende analysesektion *Skam og forlegenhed*.

Som den eneste informant, udtrykte Mille yderligere bekymring i forhold til, hvorvidt sextortion-hændelsen ville påvirke hendes fremtid:

"Jeg tænkte mest det der med, at nu er der endnu en grund til at blive dømt af andre. Og det der med, hvad nu fremtidsmæssigt? For det er jo ikke sådan noget der ser særligt godt ud, hvis man gerne vil ud at have et ordentligt arbejde, at det (billedet) ligger fremme på nettet" (Mille s. X) *"Jeg havde jo nogle tanker om, at jeg gerne ville arbejde med mennesker (...)"* *Så jeg tror det der med, at hvis man så kom ud til en borger eller til en børnehave og mødte forældre eller sådan noget, og så de måske kunne placere billedet, så ville det måske skabe nogle årsager til, at man ikke ville passe ind på arbejdspladsen. At de ligesom så grund til, at ens person er blevet kompromitteret pga. det"* (Mille, s. 79)

Af ovenstående udtalelse kan det udledes, hvordan Mille havde en ekstra bekymring relateret til, hvordan sextortion-hændelsen kunne påvirke hendes fremtidige karrieremuligheder negativt ved at kompromittere hendes professionalisme. Den ene af de mandlige informanter, Mathias, valgte dog en

proaktiv tilgang til at imødekomme potentielle udfordringer med arbejdspladsen ved øjeblikkeligt at gøre sin leder opmærksom på, hvad der var hændt, hvorefter han blev sygemeldt i en kort periode for at komme sig. Selvom han ikke direkte under interviewet udtrykte en bekymring relateret til hans arbejdsplads, indikerer hans proaktive håndtering, at han med al sandsynlighed havde haft en bekymring herom. Ingen af de resterende tre informanter har inddraget deres arbejdspladser hverken efterfølgende eller i perioden, hvor afpresningen stod på. Analysen af det kvalitative interviewmateriale viste, at sextortion-hændelsen ikke medførte nogle arbejdsrelaterede konsekvenser, hverken for Mathias eller andre af specialets informanter. Eksisterende forskning har dog vist, at nogle ofre for sextortion har måtte opgive deres arbejde, typisk fordi gerningspersonerne fuldførte truslen og videredistribuerede ofrenes intime materiale til arbejdskolleger eller ledelsen (Wade, 2022). Det kan derfor ikke anfægtes, at dette ikke ligeledes ville gøre sig gældende i dette speciale, såfremt rekrutteringsprocessen havde affødt en større informantgruppen. Ikke desto mindre var dette ikke tilfældet for specialets informanter.

Et yderligere empirisk fund i analysen af de psykologiske konsekvenser, informanterne oplevede, var, hvordan gerningspersonerne ikke alene blot truede med videredeling af det intime materiale, men også formåede at indplante en meget konkret følelse af fare hos et af de mandlige ofre, Anders. Hans oplevelse af denne intense frygt synliggøres blandt andet af hans sigende beretning nedenfor:

”Det var der jeg simpelthen tænkte.. ja faktisk blev temmelig bange og nervøs (...) Man tænker jo: står der lige pludselig tre fyre uden foran min dør ikke? Kan de finde frem til noget familie og alt muligt, så kan de også finde min adresse. Der mellem 23 og 00 er jeg også nede at flytte min private bil, og jeg flytter min arbejdsbil også, fordi der skulle bare ikke være noget overhovedet. Alt lyset var slukket også oppe i lejligheden. Rullet for og alt det der. Simpelthen en følelse af at barrikadere mig” (Anders, s. 6).

Frygten for fysisk konfrontation og bekymringen for familiens sikkerhed demonstrerer, hvordan Anders ikke alene er bekymret for hans sociale omdømme, men også for hans fysiske sikkerhed og velvære. I Anders' tilfælde er denne frygt ikke afstedkommet af nogen konkret trussel fra gerningspersonen om fysiske konsekvenser ved ikke at efterkomme dennes krav, men alene er opstået af Anders' egne forestillinger og bekymringer. Dette understreger dermed alvorligheden og magnituden af psykologiske konsekvenser, som ofre for sextortion kan opleve. Endvidere bør det fremhæves, at Anders' oplevelse af fysisk fare viste sig at være et enkeltstående tilfælde i specialets empiriske materiale, der som nævnt alene består af fire interviews, hvorfor det empiriske grundlag herfor er relativt spinkelt. Det kan

dermed hverken udelukkes eller bekræftes, om denne oplevelse af fysisk fare ville have været til stede hos andre sextortion-ofre, såfremt materialet havde været udvundet på baggrund af en større gruppe af informanter. Imidlertid er dette et relevant aspekt for fremtidig viktologisk forskning at undersøge nærmere.

7.1.2 Skam, forlegenhed

Foruden de primære psykisk belastende følelser af frygt, angst, bekymring og stress, erfarede alle fire informanter også følelser af forlegenhed og skam. I interviewene blev disse negative følelser udtrykt meget direkte, hvilket Anders beretning eksemplificerer:

"Hvad ville mine søskende tænke og min mor og sådan noget. Det er da måske også lidt pinligt, at man har købt sig til sex (...) i bund og grund ville jeg ikke have noget at skamme mig over, men det føler man alligevel i øjeblikket" (Anders s. 17).

Anders' udtalelse fremhæver den sociale barriere, som skammen udgør, og hvordan denne barriere forhindrer åbenhed omkring ofrenes situation. Hans refleksion over, at der objektivt set ikke burde være noget at skamme sig over, men at det alligevel føles sådan, viser den dybe indvirkning, som samfundets normer og forventninger har på ofrenes selvopfattelse. På lignende vis beskrev Sanne, hvordan hun følte sig pinligt berørt over at skulle indrømme overfor sin mor, at hun havde været udsat for sextortion:

"Der havde lige været en sag i nyhederne med, at der var drenge der var begyndt at lave de der dropboxes med alle mulige billeder af piger. Der kan jeg huske vi snakkede om det derhjemme (...) Jeg kan huske, at min mor var sådan: "Ej, men de burde være klogere end det", og jeg sad bare sådan... Jah.. nu er det mig.. Jeg synes det var så pinligt. Vi havde lige siddet og snakket om alle de der piger. Min mor sagde, at hun var glad for, at det ikke var sådan med hendes børn, og nu skulle jeg komme og fortælle hende, at det var det så" (Sanne, s. 52)

Af ovenstående citat fremgår det, hvordan moderens manglende anerkendelse og forståelse for andres sextortion-ofres situation, bidrog til Sannes internaliserede følelse af skam og forlegenhed, hvilket besværliggjorde at åbne op om sine egne oplevelser. Med afsæt i Christies teori om 'det ideelle offer', kan denne manglende anerkendelse og forståelse for ofrenes situation potentielt skyldes, at sextortion-ofre ikke lever op til kriterierne for at være et 'ideelt offer' og derfor ikke modtager samme anerkendelse og sympati for deres situation fra moderen (1986). Særligt bemærkelsesværdigt var det desuden, at forlegenheden og skamfuldheden hos begge kvindelige informanter var beslægtet med det at være blevet snydt af en gerningsperson, som kvinderne på gerningstidspunktet nærede stor tillid til:

"Jeg synes det var pinligt, at man havde stolet på nogen på den måde" "Jo færre der ved det, jo mindre pinligt er det, at jeg havde stolet nok på ham til at sende sådan nogle ting" (Sanne, s. 53, 59)

"Jeg tror mere jeg er ked af det og pinlig over... altså mere selvkritisk over at jeg lod mig selv blive snydt" (Mille, s. X)

Beretningerne illustrerer tydeligt, hvordan følelser af skam og forlegenhed ikke blot er et resultat af frygten for, hvordan andre vil reagere, men også en intern konflikt, hvor informanterne bebrejder sig selv for at have stolet på gerningspersonerne, hvilket passende leder videre til næste analysesektion omhandlende ofrenes selvbefejdelse.

7.1.3 Selvbefejdelse

Et gennemgående fællestræk hos alle fire ofre for sextortion, som dette speciale analyserer, er en udpræget selvbefejdelse. I det empiriske materiale kom dette først og fremmes indirekte til udtryk gennem ofrenes opfattelse af deres egen dumhed og naivitet over at være blevet offer for afpresningen. For eksempel beskrev Anders: *"Jeg lægger da ikke skjule på, at jeg dummede mig i øjeblikket og bare makkede ret, i stedet for måske at være en ordentlig mand eller et eller andet"* og i forlængelse heraf hvordan han en gang imellem ser tilbage og reflekterer over situationen: *"Forhelvede mand, hvorfor tænkte du dig ikke bare om? Du var da også bare en idiot den aften!"* (Anders s. 9). Meget lignende udtrykte Sanne: *"Årh! Jeg er bare så dum! Det er kun mig der dummer mig sådan". Det var i hvert fald den følelse, agtigt, jeg sad med"* (Sanne, s. 83). Foruden disse mere indirekte udtryk for selvbefejdelse, gav flere af informanterne også udtryk for skyldfølelsen mere direkte:

Man kan jo vende det hele om og sige: Jamen det er jo min egen skyld. Du sagde selv ja, og du har set makket ret i, hvad der skete" (Anders s. 14).

"Det var jo MIG, der havde gjort det, så hvorfor skal de vide det, og hvorfor skal det blive deres problem, at jeg har gjort noget?" (Sanne, s. 59).

Disse udtalelser tydeliggør, hvordan sextortion-ofrene internaliserer en følelse af skyld ved at bebrejder sig selv og føle et personligt ansvar på grund af deres aktive involvering. Af ovenstående interviewuddrag er det relevant at fremhæve Anders beskrivelse af, hvordan han kunne have handlet anderledes og derfor anser det for at være hans *egen* skyld. Det samme kan udledes i Sannes udtalelse med afsæt i måden hvorpå hun retorisk spørger, hvorfor andre skulle påtage sig problemerne, når det var hendes *egne* handlinger, der havde ført til situationen. Med afsæt i Christies teori om 'det

ideelle offer', kan ofrenes selvbefejdelse og internalisering af skyldfølelse fortolkes som værende en konsekvens af, at ofrene efter deres egen opfattelse ikke lever op til de gængse kriterier for at være et 'ideelt offer', som blandt andet advokerer, at ofre skal kunne fralægge ansvar for enhver skyld. Ofrene vurderer derfor ikke sig selv som værende værdige af samfundets anerkendelse, sympati og empati, hvorfor de i stedet vender skylden indad og bebrejder dem selv for at være havnet i den ulykkelige situation (Christie, 1986).

Indikationer for, at ofrene ikke føler, at de lever op til kriterierne for et ideelt offer, forstærkes yderligere af informanternes egne negative referencer til deres handlinger 'at sende nøgenbilleder':

"Jeg synes det var pinligt, at jeg havde gjort sådan noget" (Sanne, s. 53)

"Jeg overvejede rigtig meget, om jeg skulle fortælle min søster det, men jeg vidste også bare, at hun ikke ville kunne forstå det. Hun er meget... øhm... classy. Altså sådan noget ville hun aldrig gøre (sende nøgenbilleder), så at hendes lillesøster kunne finde på at gøre det, det ville ikke gavne at snakke med hende om det" (Mille, s. 75)

Måden hvorpå begge informanterne negativt omtaler det at sende nøgenbilleder som 'sådan noget', der er 'pinligt' og som andre 'aldrig ville gøre', antyder, at ofrene anser handlingen som værende foragtelig eller moralske forkastelig. De opfatter dermed ikke denne handling som værende en respektabel og uskyldig aktivitet, hvormed de heller ikke opfylder det første kriterie for at være et ideelt offer, som proklamerer, at offeret skal være involveret i respektable og uskyldige aktiviteter på tidspunktet for forbrydelsen, hvilket igen øger ofrenes selvbefejdelse (Christie, 1986). Internaliseringen af skyld og selvbefejdelse er desuden et empirisk fund, der går igen i samtlige viktomologiske undersøgelser af sextortionofres erfaringer (Cross et al. 2023a; Walsh & Turner, 2022 Wang 2024; O'Malley 2023; O'Malley et al. 2022).

7.2 Langsigtede konsekvenser

7.2.1 Et knæk i selvtilliden, selvværdet og selvrespekten

To ud af de interviewede sextortion-ofre udtrykte, hvordan afpresningen havde medført alvorlige og vedvarende negative konsekvenser for deres mentale og følelsesmæssige helbred og velvære. Disse konsekvenser omfatter blandt andet dårligere selvtillid, et forringet selvværd og en følelse af manglende selvrespekt. Konsekvenserne er tydeligt illustreret i de følgende udtalelser fra de berørte individer. Anders beskriver, hvordan sextortion hændelsen har forværret hans allerede lave selvværd og selvtillid:

"Har vi mennesker ikke mere eller mindre altid et lavt selvværd, når vi kigger på os selv og tænker: 'Du kunne godt være bedre'. Det har jeg nok altid haft, så det er nok ikke rigtig blevet gjort så meget ved. Min selvtillid. Det her har da været med til at knække den et brette kun mere" (Anders, s. 18).

Citatet viser, hvordan sextortion ikke blot fremkalder en følelse af utilstrækkelighed, men også forstærker eksisterende usikkerheder, hvilket resulterer i en yderligere erosion af selvtilliden. Anders' oplevelser er ikke et enestående tilfælde, idet det er en konsekvens, som genfindes hos Mille:

"Jeg har altid haft lavt selvværd, så det med at det lige pludselig sker (truslen om at få delt et nøgenbillede på nettet), så er det bare sådan lidt, at jeg får følelsen af, at jeg kan ikke synke lavere, men det gjorde jeg så alligevel. Jeg følte bare lidt at du ved, at når man graver sig længere og længere ned, at det bliver sværere og sværere at se lyset. Det var sådan lidt den følelse jeg havde" (Mille, s. 72).

Hendes beskrivelse af at "ikke at kunne synke lavere" og følelsen af at "grave sig længere og længere ned" indfanger den dybe fortvivlelse og håbløshed, som kan opstå som følge af sextortion. Denne metaforiske nedstigning i mørket indikerer en alvorlig, vedvarende mental belastning, der gør det svært for ofret at bevare håb og optimisme. Mille uddyber de vedvarende psykiske konsekvenser ved at fokusere på ødelæggelsen af selvrespekten: "*Jeg tænkte mest det der med, at nu er der endnu en grund til at blive dømt af andre. (...) Så den der. Rigtig meget den her selvrespekt, man har, den synes jeg blev ødelagt*" (Mille, s. 72). For Mille har sextortion hændelsen intensiveret hendes frygt for at blive dømt af andre, hvilket har ført til en markant nedbrydning af hendes selvrespekt. Dette indikerer, hvordan den ydre trussel om fordømmelse internaliseres og påvirker ofrenes indre selvopfattelse og selv billede negativt. Disse vedvarende og negative konsekvenser for ofrenes mentale og følelsesmæssige velbefindende er atter empiriske fund, der genfindes i flere eksisterende undersøgelser (Wade, 2022; O'Malley, 2023; Wang, 2024), hvilket dermed øger validiteten af disse fund.

7.2.2 Mistillid og adfærdsændringer

I analysen af interviewmaterialet blev det yderligere tydeligt, hvordan afpresningen bevirkede, at flere af ofrene mistede tilliden til andre mennesker. Dette manifesterede sig på forskellige måder, og påvirkede ofrenes i varieret omfang og i forskellige sfærer af deres sociale liv, ligesom det viste sig at afføde forskellige adfærdsændringer. Denne tilstedeværende variation belyses i følgende analyseafsnit, som for overskuelighedens skyld er inddelt i undertemaerne 'Mistillid i sociale interaktioner' og 'Mistillidens implikationer for ofrenes adfærd'.

7.2.2.1. Mistillid i sociale interaktioner

For både Anders, Sanne og Mathias medførte sextortion-hændelsen en særlig årvågenhed og påpasselighed i forhold til at påbegynde nye online relationer med fremmede. Denne analytiske pointe fremgår tydeligt i nedenstående interviewuddrag med Sanne, hvor hun svarer følgende, da hun adspørges, om sextortion-oplevelsen har påvirket hendes tillid til folk:

"Meget! Også fordi at alle er sådan: 'Jamen du kan stole på mig'. Jamen det var jo også det han sagde! Og.. Ja, det vender bare hele tiden tilbage til, at jeg jo også troede, at jeg kunne stole på ham. Ja stolede jo også på ham mere end noget andet. Han var den første dreng, jeg oprigtigt stolede på og var intim med ved at sende billeder. Så jeg var sådan, at hvis han kan finde på det, så kan alle jo finde på det. Så ja. Jeg er stadig, selvom det er så lang tid siden, så er jeg stadig meget tilbageholden med at stole på folk" (Sanne, s. 54)

Foruden dette, og som et enkeltstående tilfælde, medførte denne gennemgribende mistillid til fremmede personer online, at Mathias ikke længere kan se sig selv indgå i en ny online relation i fremtiden:

"Det er et lukket land, fordi jeg kan simpelthen ikke se, hvad det skulle give mig. Og jeg har det sådan lidt, at hvis jeg skulle skrive engelsk med en, jamen så er det fordi jeg har mødt en i virkeligheden, der snakker engelsk, og så korrespondancen fortsætter over instagram, messenger, facebook, snapchat og hvad det nu hedder, og ikke noget med at vi er mødtes over mediet. Fordi om det er sextortion eller om det er almen pengepresning for et eller andet materiale du laver (...) så vil det altid være der. Der vil altid være nogen, der kan narre de mindre kloge" (Mathias, s. 33)

Det anførte citat demonstrerer tydeligt, hvordan Mathias' oplevelse med sextortion har ført til en dyb mistillid til online relationer og en beslutsomhed om kun at engagere sig med folk, han allerede har mødt i virkeligheden. Denne holdning betragtes ikke alene at være en beskyttelsesmekanisme, men indikerer tilmed en generaliseret mistro til online interaktioner og en tro på, at sådanne farer er allestedsnærværende, hvilket betones gennem udtalelse om, at 'der vil altid være nogen, der kan narre de mindre kloge'. Modsat fremgår det af det empiriske materiale, at det ikke er alle sextortion-ofrene, der deler denne øgede mistillid i online interaktioner. Som den eneste af specialets informanter gav Mille udtryk for, at sextortion-hændelsen ikke har ændret hendes tillid til folk i online interaktioner. Hun beskriver blandt andet, hvordan det skyldes hendes overbevisning om, at man ikke skal lade én persons dårlige opførsel påvirke, hvordan man interagerer med andre: *"Det er 1 ud af måske 1.000, så du skal ikke gå ud fra, at alle du møder har samme dårlige intentioner eller hensigt"* (s. 75).

7.2.2.2. Mistillidens implikationer for ofrenes adfærd

I forlængelse af ovenstående analyseafsnit, som viste, hvordan majoriteten af ofrene oplevede en øget mistillid til andre mennesker, har granskningen af det empiriske materiale vist, at denne mistillid skaber implikationer for ofrenes adfærd, online såvel som i den fysiske verden. Mathias beretter blandt andet, hvordan mistilliden har skabt et øget behov for kontrol, hvilket udledes af hans annoncering af, at billeddeling fremover kun sker *”med nogen, hvor jeg ved, at der er en 100 % sikkerhed i, at jeg ved hvem vedkommende er, også sådan i live”* (Mathias, s. x). Dette illustrer således, hvordan mistilliden har foranlediget en adfærdsmæssig ændring ved at indføre strenge krav for digital interaktion og deling af intimt billedmateriale. Anders udtrykker, hvordan den øgede mistillid ligeledes har medført ændringer i hans digitale adfærd, særligt i henhold være ekstra opmærksom og påpasselighed:

”Jeg var selvfølgelig også blevet klogere af det her, ved at se om de billeder der var på den profil man fandt interessant, om de nu virkede ægte. Og om den kommunikation der eventuelt kunne blive med en person på den anden side af skærmen, den virkede mere rigtig” (Anders, s. 16)

Af ovenstående kan det udledes, hvordan det at have været udsat for sextortion har øget hans bevidsthed om og kendskab til, hvilke faresignaler i den digitale verden, han bør være opmærksomme i online interaktioner i fremtiden, og på den måde med hans egne ord har gjort ham ’klogere’. En øget bevidsthed, han selv beskriver som værende overvejende positiv i forhold til at undgå at blive afpresset af en gerningsperson med onde intentioner igen.

På samme måde gav begge kvindelige informanter udtryk for, at oplevelsen med sextortion havde også for dem havde medført helt konkrete ændringer i deres digitale adfærd. Hvor det Anders’ tilfælde var relateret til en øget opmærksomhed på faresignaler, var kvindernes adfærdsændringer online i stedet forbundet til, hvilke billeder de lægger ud på sociale medier. Sanne udtaler i den forbindelse:

”Jeg er ikke så glad for at skulle poste billeder, hvor jeg har bikini på. Eller hvis jeg er på stranden med mine veninder, og de gerne vil have taget billeder, så vil jeg helst ikke være med. Eller så vil jeg i hvert fald gerne dække mig til. (...) Jeg ville ønske, at jeg ikke skulle tænke så meget over, hvad jeg lægger op, eller om jeg synes man kan se for meget. Jeg tænker for meget over, hvordan andre ville se det og være bekymret for at blive dømt på det. Jeg er også meget bange for, at folk tager screenshots af det, og hvis jeg så sletter det, så er der stadig nogle der har det på deres telefoner. Altså sådan. Jeg er bange for, at de så bruger det imod mig, fordi det jo er sket før” (Sanne, s. 61)

Meget lignende beskriver Mille:

”Jeg tænker også meget over billeder og sådan. Hvis jeg lægger billeder op eller der skal tages billede sammen med nogle,

så er jeg meget opmærksom på hvad for noget tøj jeg har på og sådan noget (...) Jeg vil gerne undgå at fremstå alt for, du ved... ikke have alt for sexet tøj på og sådan, så folk ikke får nogle tanker, de ikke skal have (...) Jeg er bange for, at blive seksualiseret af folk. Det der med at man bliver mere objekt for nogen end man egentlig bliver en person. Det tror jeg er min frygt” (Mille, s. 82)

Citaterne demonstrerer, hvordan begge kvinder som en konsekvens af sextortion har udviklet en vedvarende mistillid til, hvordan deres billeder kan blive opfattet og misbrugt. Som følge heraf er de blevet mere bevidste om, hvordan de præsenterer sig selv på sociale medier, hvorfor de aktivt har implementeret adfærdsmæssige strategier for at minimere risikoen for at blive seksualiseret eller misforstået af andre. Kvindernes mistillid manifesterede sig desuden også i forhold til den digitale intimitet med deres nuværende partnere. Herom beretter Sanne:

”Jeg vil ikke have, at han har nogle billeder af mig på hans telefon. Også bare sådan. Ja om sommeren.. Jeg ved godt, at det er jo så ”bare” en bikini, og det er jo et billede man.. ja det skader jo ikke hvis det kommer ud.. men f.eks. bare ved sådan noget, der er jeg sådan: Nej, for hvis vi så slår op, så kan du bare bruge det mod mig. Så det er der stadig lidt af, men det er meget bedre. Ja. Det hjælper på det jo længere tid vi har været sammen. Og det med at jeg skal huske, at alle jo ikke er ligesom ham (gerningspersonen). Men jeg kan godt mærke, at når vi er væk fra hinanden og min kæreste beder mig om at sende noget, der får jeg hélt flashback til ALT det dengang. Og så.. nej.. Det skal jeg ikke. Så må du vente, til jeg kommer hjem” (Sanne, s. 54)

Af ovenstående kan det udledes, hvordan Sannes tidligere oplevelse med sextortion har gjort hende tilbageholdende med at dele intime billeder, selv når hun er i et trygt forhold til en person, hun har relativt stor tillid til, hvilket demonstrerer den vedvarende påvirkning, som den traumatiske oplevelse med sextortion har medført. På den måde lod ofrenes mistillid sig overføre til deres sociale liv udenfor internettet, hvilket i analysen af det empiriske materiale viste sig at være en gennemgående tendens blandt specialets ofre.

En enkelt af specialets informanter, Anders, oplevede, hvordan oplevelsen mistilliden til andre mennesker medførte negative konsekvenser i forhold til at danne nye relationer i den fysiske verden:

”Det tager mig længere tid nu, efter det her, at lære at stole på et nyt menneske og turde åbne mig helt op.. Ja om bare generelle ting” (Anders, s. 14) ”hvis jeg møder et nyt menneske et eller andet sted, så har jeg nok lige det der med, at: argh, jeg åbner ikke lige for meget op til at starte på. Og jeg er blevet lidt sådan, at jeg skal lige se an, hvem personen er først. Og så har jeg måske fået det ud af det, at jeg er nok hurtigt til at skubbe nye folk væk, fordi jeg føler der er et eller andet der virker forkert ved det pågældende menneske... selvom det måske kan være en reelt god og flink person” (Anders, s. 10)

I citatet fremgår det tydeligt, hvordan Anders' mistillid til andre mennesker har haft negative konsekvenser for hans sociale liv og samvær med andre i den fysiske verden ved at øge hans påpasselighed og tilbøjelighed til at 'skubbe nye folk væk', som potentielt er 'gode og flinke personer' af frygt for, at deres ikke er gode. Dog beskriver han i forlængelse af ovenstående, hvordan han alligevel betragter denne udviklede påpasselighed og mistænksomhed overfor andre mennesker som noget positivt, fordi denne form for forsvarsmekanisme hjælper ham til at 'gennemskue' folk, som ikke vil ham det godt.

Samlet set viser dette analyseafsnit, hvordan sextortion-ofre kan udvikle en gennemgribende mistillid til andre mennesker som en konsekvens af at have været udsat for sextortion. Analysen har desuden vist, hvordan mistilliden ikke alene medfører implikationer for ofrenes adfærd online, men også for deres sociale interaktioner og relationer i det virkelige liv. Denne vedvarende mistillid, som ofrene har udviklet for at beskytte sig selv mod yderligere skade, synes på den måde at besværlige og begrænse ofrene i etableringen af nye relationer. Dette tab af tillid og udviklingen af decideret mistillid til andre mennesker er en konsekvens, der genfindes i den eksisterende forskning, herunder O'Malley undersøgelse af sextortion fra 2023, hvilket øger validiteten af dette empiriske fund trods specialets snævre empiriske grundlag. På nuværende tidspunkt er der dog ikke udgivet eksisterende forskning, som specifik har undersøgt sammenhængen mellem ofrenes tillid til andre mennesker og ændringer i deres adfærd, fysiske såvel som online. Det er derfor ikke muligt at validere denne sammenhæng gennem analytisk generaliserbarhed på nuværende tidspunkt, om end den udgør et centralt empirisk fund i nærværende speciale.

7.2.3 De uforudsete, positive konsekvenser

Typisk forbinder man det at være offer for en forbrydelse som værende en ulykkelig situation, der umiddelbart alene medfører negativer konsekvenser og begrænsninger for offeret, hvilket det empiriske materiale ligeledes har vist også er tilfældet. Ikke desto mindre viste analysen af det empiriske materiale dog, at oplevelsen for flere af ofrene har bidraget positivt til deres liv i form af både personlig udvikling, en større tro på sig selv og forbedrede relationer til familiemedlemmer. En af informanterne, som blandt andet oplevede disse positive konsekvenser meget omfattende, var Mathias:

"Det har helt bestemt haft nogle positive konsekvenser for mig, fordi jeg har skullet have, hvis ikke et los, så i hvert fald verdens største los i røven, for ligesom at finde ud af: "Nu skal du til at blive voksen Mathias. Vær din alder bekendt. Du er

x antal år gammel. Det kan godt være, du ikke har nogle børn og alt muligt, men prøv lige at kig på dine prioriteringer, kig på hvad du har i livet. Vær glad for det du har livet. Der er folk, der har meget mindre end dig, ikk? Så.. Så vær tilfreds med det du har. Og hvis du ikke er det, så åben munden”” (Mathias, s. 28)

Mathias’ beskrivelse tydeliggør, hvordan sextortion-hændelsen blev begyndelsen på en selvudviklingsrejse, som foruden at have gjort ham mere taknemmelig også har gjort ham bevidst om sine prioriteringer i livet. Ydermere beskrev han, hvordan sextortion-hændelsen har ført til en reevaluering af dybden og ægtheden af hans sociale relationer:

”Jeg har det sidste års tid måske fjernet 100-150 mennesker, fordi det har været unødigt fyld. Det har ikke givet mig noget (...) Når du oplever sådan noget, finder du ud af, hvem der er der for dig, og hvem der ikke er der. Jeg har fundet ud af, at nogle jeg egentlig troede var ret tætte på - ikke fordi jeg forventede en eller anden form for medlidenhed eller noget som helst - men fordi jeg havde været der så meget for dem i perioder af deres liv, og jeg så overhovedet ikke høre noget fra dem, når jeg står i lort til halsen, så hører jeg ingenting. Okay, de er heller ikke ude og disse mig fuldstændig, men jeg havde faktisk forventet bare et eller andet lyd fra dem af. Så er det der jeg finder ud af, at så er den relation måske ikke dybere” (Mathias, s. 41)

Mathias udtalelser viser, hvordan sextortion gav anledning til at reflektere over kvaliteten og værdien af hans sociale forbindelser og skabe klarhed om, hvilke relationer han fandt meningsfulde at bevare, og hvilke han ønskede at afslutte. Af ovenstående kan det udledes, hvordan den ulykkelige situation i Mathias’ tilfælde skabte grobund for personlig vækst, udviklingen af en større forståelse for livets værdier og for hvem han ønsker skal være en del af hans liv. Denne dualitet i konsekvenserne, Mathias oplever som følge af at have været udsat for sextortion, er også noget han selv bemærker:

”Den sextortion, jeg har været udsat for, har jo i den grad givet mig nogle rigtig lortekort på hånden lige nu, men har samtidig også givet mig næsten alle jokerne til at få et federe liv” (Mathias, s. 31)

Om end Mathias er den eneste informant, der beskriver disse positive konsekvenser som værende så omfangsrige, er han ikke den eneste, der har oplevet positive konsekvenser. Sanne beskriver blandt andet, hvordan hun i hendes relation til især hendes mor har fået ”tiltro til, at hun nok skal hjælpe mig lige meget hvad det er” og at det tilmed har gjort dem tættere:

”Det hjalp at jeg vidste, at jeg kunne komme med ALT til hende. At jeg ikke skulle være bange for at komme til min mor med ting. Det har helt klart hjulpet på at gøre os tættere. Også efterfølgende hvis der har været noget, så har jeg vidst, at hvis jeg var ked af det over noget, så kunne jeg komme til hende med alt” (Sanne, s. 62)

Ovenstående positive konsekvenser, sextortion-ofrene oplever som følge af at være blevet afpresset, er fortsat et underbelyst område indenfor den eksisterende litteratur om sextortion-ofre, som hidtil primært har fokuseret på de negative følger relateret til at være udsat for sextortion.

7.3 Håndteringsstrategier

Den følgende delanalyse sigter mod at klarlægge sextortion-ofres strategier til at håndtere sextortion-hændelsens afledte konsekvenser, præsenteret i de foregående delanalyser.

7.3.1 Håndtering af afpresningssituationen

Specialets analyse af ofrenes implementerede håndteringsstrategier, viste først og fremmest, hvordan begge mandlige ofre havde en særlig fællesnævner i forhold til, hvordan de håndterede afpresningssituationen og den kortvarige psykiske belastning, som situationen medførte. Begge mandlige ofre besluttede øjeblikkeligt at efterkomme gerningspersonernes krav og overførte derfor pengene, fordi de frygtede konsekvenser, hvis det eksplicitte intime materiale blev sendt til deres familie, venner og i Mathias' tilfælde hans partner. Dette illustreres blandt andet af Mathias' beskrivelse af at gå *"i kampmode i forhold til at klare strabadserne og se, om jeg ikke kan betale mig ud af det"* (Mathias, s. 26). Begge mandlige ofre fortolkes dermed som værende drevet af deres primære vurderinger, hvorfor de besluttede sig for at benytte en følelsesfokuseret håndteringsstrategi ved at efterkomme gerningspersonernes finansielle krav som et forsøg på at afværge truslen, distancere sig fra den psykisk belastende situation og ultimativt skjule denne skamfulde situation for deres nærmeste. Iværksættelse af denne følelsesfokuserede håndteringsstrategi viste sig dog at have modsatte effekt end hvad ofrene havde forestillet sig og håbet på. I stedet for at standse afpresningen, forøgede ofrenes eftergivelser af kravet blot afpressernes mod til gentagne gange at anmode om flere penge, idet de forstærkede ofrenes frygt gennem akkumuleret pres. Særligt bemærkelsesværdigt er det, at afpresserne i begge tilfælde kontinuerligt lovede ofrene, at hver enkelt pengeoverførsel var den sidste:

"Jamen så bliver klokken lige lidt over midnat, og så får jeg overført de par tusind I HÅB om, at det var det aller sidste, for det var jeg jo blevet lovet. Det kunne jeg da godt skyde en hvid pil efter. "Argh, jamen der var jo også lige" og "jamen nu var det virkelig det aller aller sidste de skulle have" (Anders, s. 6)

"Det var jo det de sagde hver gang, når jeg sendte penge. Det var sådan: sidste aftale det er, at du overfører penge, og så sletter vi det" (Mathias, s. 32)

Citaterne afspejler afpressernes strategiske fremgangsmåde, hvor løftet om at afslutte afpresningen blev gentaget efter hver enkelt pengeoverførsel, hvilket bidrog til at opretholde ofrenes håb og deres fortsatte manipulation gennem frygt og desperation. Først da de mandlige ofre ikke kunne sende flere penge, pga. begrænsninger fra banken, overgik de tankemæssigt fra den primære til den sekundære vurderingsfase, hvor de evaluerede, hvilke ressourcer de havde tilgængeligt til at håndtere situationen. På baggrund af ofrenes individuelle ressourceevalueringer, iværksatte begge mandlige ofre i stedet konkrete problemfokuserede håndteringsstrategier ved at 'henvende sig til banken', 'kontakte Mobilpay for at få afpresserens nummer spærret', og ved at 'indgive en anmeldelse af afpresningen til politiet' og 'indsamle beviser'.

Analysen af det empiriske materiale indsamlet fra specialets kvindelige informanter, afdækkede, hvordan begge kvindelige ofre indledningsvist i den primære vurderingsfase vurderede afpressernes trusler som værende alvorlige og harmfulde - præcis, som det også var tilfældet ved de mandlige sextortion-ofre. På samme måde som mændene tyede de kvindelige ofre også til at reagere på disse primære vurderinger ved at benytte følelsesfokuserede håndteringsstrategier. I kontrast til mændene, som applicerede en aktiv strategi ved at efterkomme afpressernes finansielle krav, var kvindernes strategier for håndtering derimod af passiv karakter, hvilket følgende interviewuddrag illustrerer:

"Jeg sad bare med mobilen i hånden, altså.. Og jeg, altså.. Jeg ved ikke helt hvor lang tid, for det er som om mit hoved bare koblede af" (Mille, s. 72)

"Straks begynder jeg jo at tænke, at jeg skal gøre ALT for at han IKKE gør det! Og hans krav var jo så, at jeg skulle sende et nøgenbillede. Og så var jeg sådan, at det kommer SLET ikke til at ske. Så vil jeg hellere have, at de billeder, hvor jeg i det mindste stadigvæk har undertøj på, kommer ud, end at han så får et nøgenbillede. Så jeg stoppede med at svare ham"
(Sanne, s. 52)

Interviewuddragene viser, hvordan der blandt kvindelige ofre synes at være en tendens til at lindre den psykiske belastning ved at ignorere afpresserne; enten fordi de er handlingslammede, eller fordi de tager en aktiv beslutning om at ignorere, fordi de ikke ønsker at efterkomme afpressernes krav om at sende yderligere intimt materiale. Fælles for kvinderne var, at de efterfølgende forsøgte at overtale gerningspersonerne til ikke at gøre alvor af deres trusler ved at appellere til gerningspersonernes morale.

Ydermere viste empirien, at der blandt kvindelige ofre er diversitet i, hvornår de tankemæssigt overgår fra den primære vurderingsfase til den sekundære fase og til implementeringen af problemfokuserede

håndteringsstrategier. Hvor Mille samme dag overgik til næste fase og evaluerede, hvilke ressourcer hun havde til rådighed til at håndtere situationen, krævede det i Sannes tilfælde, at gerningspersonen gjorde alvor af sine trusler og delte de intime billeder, før hun overgik til den sekundære vurderingsfase og indså, at det krævede en aktiv handling at håndtere problemet:

”Jeg tror bare, at jeg var sådan, at det kunne jeg godt selv ordne. Jeg kunne godt selv få ham til IKKE at sende det (...) Og så var det jo så der, da den der instagram blev lavet, at det var blevet for stort til, at jeg selv kunne klare det mere” (Sanne, s. 58)

Trods diversiteten i, hvornår de overgik til at evaluere deres tilgængelige ressourcer i den sekundære vurdering, var det yderligere et fællestræk ved de kvindelige informanter, at de valgte at implementere samme problemfokuserede håndteringsstrategi: at gøre brug af deres sociale ressourcer ved at opsøge hjælp og rådgivning ved en tredje part i form af enten familie eller venner, hvilket næstkommende analyseafsnit demonstrerer.

7.3.2 At betro sig til venner og familie

Af det empiriske materiale fremgår det, at samtlige fire af specialets informanter besluttede at benytte deres sociale netværk som primære ressource og strategi til at håndtere både de kort- og langsigtede konsekvenser af sextortion ved at betro sig til personer, de havde tillid til. Disse betroede individer bestod af ofrenes venner, forældre, søskende eller romantiske partnere. Trods det, at implementeringen af denne problemfokuserede håndteringsstrategi udgør et karakteristisk tværgående fællestræk for ofrene, er bevæggrundene for inddragelsen af en tredje part varierende. Hvor alle fire informanter rakte ud til familie og venner for at modtage emotionel støtte og rådgivning til den psykiske belastning, rakte Mathias og Sanne også ud med formål om at modtage deres sociale netværks hjælp til iværksættelsen af proaktive håndteringsstrategier til at få afpresningen stoppet.

Ikke overraskende viser det sig, at ofrenes overvejelser og betæneligheder ved at række ud til deres sociale netværk for hjælp og støtte i forbindelse med sextortion er komplekse og dybt rodfæstet i frygt for stigmatisering, skam, selvbefejdelse og kulturelle normer for, hvad der bør håndteres uden andres involvering. Den uomtvisteligt mest gennemgående faktor i informanternes overvejelser, er, at frygten for at blive stigmatiseret af samfundet som følge af at have sendt intimt materiale til en gerningsperson, som hæmmer ofrenes villighed til at søge hjælp. Dette fremgår tydeligt af interviewmaterialet, hvor Anders giver udtryk for dette ved at være *”bange for hvad ens omgangskreds*

ville sige”, og Sanne som ikke havde ”lyst til at skuffe min familie over, at jeg sendte sådan noget billeder til nogle” (s. 5 og 58). Med afsæt i Giddens stigmatiseringsteori betragtes det, hvordan sextortion-ofrene frygter, at afsløringen af deres handlinger vil medføre negative sociale konsekvenser såsom potentiel udstødelse eller negative reaktioner. Af citaternes udledes det endvidere, at frygten i flere tilfælde skyldes, at ofrenes handlinger ifølge deres egen overbevisning er miskrediterende og afvigende fra de socialt acceptable samfundsnormer, hvilket blandt andet understreges af informanternes frygt for at ’skuffe’. De kulturelle forventninger og sociale normer har på den måde stor indflydelse på informanternes afvejning af fordele og ulemper ved at betro sig til en tredje part. Anders kommenterer yderligere på, hvordan denne frygt og manglende åbenhed skyldes den danske mentalitet:

”Den danske mentalitet er jo sådan, at vi holder det indenfor hjemmets fire vægge. Og så skal vi helst ikke snakke om det. Jeg tror da det har været i nyheden et par gange, at det her det foregår (sextortion), men det er jo ikke noget der.. Jo, det skal nok blive taget alvorligt, når det er sket, men det er jo ikke noget der bliver snakket om på den måde” (Anders, s. 19)

Interviewcitaterne indikerer dermed, at en bredere kulturel tendens til at skjule personlige problemer er medvirkende til at skabe et unødvendigt socialt pres, som hæmmer ofrene i at søge den nødvendige hjælp til at håndtere situationen, fordi de ikke ønsker at bryde med kulturelle normer ved at tale åbent om deres situation. En anden væsentlig bekymring i forhold til at række ud, er uvisheden om, hvordan den tredje part reagerer på deres handling, når først de bliver bekendt med ofrenes situation. Mille illustrerer denne bekymring, idet hun siger: *”Jeg tror det er den der med, at man ikke ved om personen vil sige: ”Ej, det er da forfærdelig gjort” eller om de vil have den der ”Jamen det er da også din egen skyld”*” (s. 76). Milles bekymring for at blive mødt med reaktioner, der placerer skylden og dermed ansvaret for hendes ulykke hos hende selv, udgør en klar indikation af, hvordan frygten for victim blaming påvirker hendes tilbøjelighed til at søge hjælp hos sine nærmeste.

Analysen af informanternes udtalelser afslørede, at de betroede personer i overvejende grad reagerede med enorm støtte, forståelse og empati uden pålægning af skyld, hvilket havde en betydelig indvirkning på deres evne til at håndtere de følelsesmæssige konsekvenser af sextortion. Dette fremgår blandt andet af følgende interviewuddrag:

”min kæreste har været virkelig god støtte til. Han har været god til at anerkende mig og prøve at skabe en forståelse for det ved at sige: ”Fuck ham, nu er du sammen med mig, og det er slet ikke sådan jeg ser det” (Mille, s. 78)

”den der knude man havde i maven over at gå med det alene, den åbnede lidt op. Nu havde man sagt det højt til nogen, der faktisk kan hjælpe én (...) det der med at sige det til nogen, der faktisk kunne gøre noget ved det og hjælpe en, som ikke var indblandet i det. Det var meget rart” (Sanne, s. 53)

Af ovenstående bemærkes det, at informanternes indledende frygt for stigmatisering og victim blaming ikke blev realiseret. Anders udtrykker dette direkte ved at sige at frygten *”var større for at blive dømt, end hvad der egentlig skete ved at fortælle dem det”* (s. 11). Flere af informanterne fremhævede, hvordan støtten hjalp dem til at afdramatisere situationen og skabe en følelse af normalitet, hvilket bidrog til at lette den følelsesmæssige byrde og reducere følelsen af skam og selvbefejdelse:

”Jeg synes jo det var pinligt, men så var de gode til at sige, at det skulle jeg ikke synes var pinligt, og det ikke var mig, der havde gjort noget forkert her. At det ligesom var ham, der havde gjort noget, der var forkert og ulovligt” (Sanne, s. 58)

Informanternes oplevelser indikerer således, at støtte og forståelse fra ofrenes sociale netværk kan være afgørende for at afhjælpe de følelsesmæssige konsekvenser af sextortion både på kort og på lang sigt. Alle fire informanter nævnte, hvordan denne håndteringsstrategi var den mest nyttige til at håndtere den psykiske belastning, som sextortion-hændelsen havde medført, hvilket Mathias opsummerer i det følgende citat:

”Ræk ud til din circle of trust. Dem hvor du føler, at du kan sige ”Fuck, det her det sker nu”. Og det er enormt tabubelagt og skamfuldt at skulle sige de her ting, men det bliver kun værre jo længere du går med det. Det må jeg bare indrømme” (Mathias, s. 42)

Mathias fandt desuden modet til at implementere en særegen problemfokuseret strategi til at håndtere afpresningssituationen, efter at have erkendt den problematiske situation overfor sin kone:

”Vi går sådan lidt i løsningsmode, så jeg laver et offentligt opslag (på Facebook), hvor jeg skriver, at der er nogle, der er kommet i besiddelse af nogle billeder af mig, og at der er mulighed for, at I kan få dem tilsendt” (...) ”Da jeg ligesom får magten igen, fordi nu har jeg ligesom sagt højt, at de her billeder kan blive delt hos jer kære venner og familie på Facebook, så får jeg jo lige pludselig magten. Og der skifter jeg retorik og begynder at sige: I skal bare lukke røven, I får ikke en skid” (Mathias, s. 32)

Mathias’ handling viser, hvordan han aktivt forsøgte at håndtere sin belastende situation ved at tage kontrollen tilbage gennem mobiliseringen af sine sociale ressourcer. Ved at dele sin historie offentligt med sit sociale netværk, reducerede han afpresserens trusselspotentiale og ændrede dynamikken i magtforholdet. Med strategien genvandt han en følelse af kontrol over situationen.

7.3.3. Anmeldelsestilbøjelighed og erfaringer med politianmeldelse

Af det empiriske materiale fremgår det, at sextortion-ofre har forskellige rationaler for, hvorfor nogle vælger at anmelde sextortion til politiet, mens andre afholder sig fra det. På den ene side valgte begge kvindelige informanter ikke at indgive en anmeldelse af forbrydelsen til myndighederne. Om sine overvejelser relateret til Mille vurderede, at det ville være en ineffektiv anvendelse af politiets tid og ressourcer, da hendes sag involverede en anonym gerningsmand på Snapchat. Hun anså derfor opklaringssandsynligheden for minimal, især fordi gerningsmanden potentielt kunne befinde sig i et andet land, hvilket yderligere komplicerede efterforskningen (Mille, s. X). Hun ønskede derfor blot at få *"lagt låg på sagen og så ikke skulle igennem hvad der kunne være i alt fra en måned til et år, hvor det måske måske-ikke bærer frugt"* (Mille, s. 77). I stedet foretrak hun at finde en personlig afslutning fremfor at gennemgå en usikker juridisk proces. Den anden af de kvindelige informanter, Sanne, delte lignende overvejelser og mente, at anmeldelsen ikke ville føre til noget konkret, baseret på tidligere sager hun havde stiftet bekendtskab med via medierne: *"Der var jo den der sag i fjernsynet i forvejen hvor politiet sagde at de havde svært ved at gøre noget ved det. Så uanset om jeg havde anmeldt ham eller ej så havde jeg nok ikke fået mere ud af det end jeg havde nu"* (Sanne, s. 56). Hun ønskede ligeledes at minimere antallet af mennesker, der kendte til hendes situation, og mente samtidig at en anmeldelse ikke ville ændre hendes situation væsentligt:

"Jo altså så kunne han have fået en straf men Jeg tror ikke det havde ændret så meget for mig. Om han skulle betale en eller anden bøde eller sådan noget. Det ville jo ikke være mig der fik pengene alligevel" (Sanne, s. 56).

På den anden sidste valgte begge mandlige informanter at indgive en anmeldelse af sexafpresningen til politiet, havde forskellige erfaringer med dette. Fælles for dem var, at beslutningen om at anmelde hændelsen var drevet af en stærk retfærdighedsfølelse og et ønske om at *"få dem lidt ned med nakken"* (Anders, s. 8) samt *"rent faktisk at have gjort noget. Jeg har ikke bare ladet det stå til"* (Mathias, s. 39). Begge mandlige informanter var fast besluttet på at tage kontrol over situationen og anså anmeldelsen som et middel til at opnå en vis grad af retfærdighed, selvom de var bevidste om, at deres økonomiske tab sandsynligvis ikke ville blive geninddrevne.

De mandlige informanternes erfaringer med at anmelde varierede. Anders' erfaringer med politiets håndtering af sagen var relativt positiv. Han oplevede, at politiet tog det alvorligt og havde udført en grundig efterforskning af sagen, hvilket resulterede i, at gerningspersonerne blev dømt, og Anders fik størstedelen af sine penge tilbage i erstatning (Anders, s. 8). Selvom Anders fandt

efterforskningsprocessen langsom, følte han sig informeret og støttet af politiet. Han anså det som sin måde at genvinde kontrol og selvrespekt på, og anså det for at være en sejr:

"Amen det var sådan lid MIN sejr, kan man sige. Jeg har da... Jeg lægger da ikke skjule på, at jeg dummede mig i øjeblikket og bare makkede ret, i stedet for måske at være en ordentlig mand eller et eller andet. Det her var sådan set MIN sejr, hvor jeg kunne sige til mig selv: I får ikke mig ned med nakken én gang til!" (Anders, s. 8).

Dette viser, at en anmeldelse kan føre til retfærdighed og delvis genoprettelse, selvom forventningerne til økonomisk erstatning indledningsvist var lav. Mathias' erfaringer var derimod mere komplekse. Selvom han beskrev sin oplevelse med politiet som værende overvejende positiv, var han bevidst om politiets begrænsede muligheder for at retsforfølge og straffe gerningspersonerne, da hans sag involverede internationale elementer, der gjorde det vanskeligt for myndighederne at finde frem til gerningspersonerne (Mathias, s. 39). Han gav i den forbindelse udtryk for, at anmeldelse derfor mere var en personlig nødvendighed af hensyn til hans egen selvrespekt, snarere end at det var en forventning om en reel retshåndhævelse. I Mathias' tilfælde fandt politiet fandt ikke frem til gerningspersonerne og opklarede derfor ikke sagen.

Disse forskelligartede erfaringer præsenteret ovenfor illustrerer de komplekse overvejelser og udfordringer, ofre for sextortion står over for, når de beslutter, om de skal anmelde forbrydelsen til politiet. Sammenfattet indikerer analysen, at beslutningen om at anmelde eller ikke at anmelde sextortion er personlig og stærkt influeret af ofrenes forventninger til politiets effektivitet, deres søgen efter retfærdighed og genoprejsning gennem det juridiske system, et ønske om at undgå yderligere følelsesmæssig belastning, og endeligt den enkeltes behov for at føle, at de har taget kontrol over situationen. Hver af disse rationaler er også identificeret i den eksisterende forskning om anmeldelsestilbøjelighed, som blev udført af Tarling og Morris (2010). Deres undersøgelse konkluderede desuden, at sådanne beslutninger træffes på baggrund af en kompleks afvejning af de potentielle fordele ved at anmelde i forhold til de mulige ulemper, hvilket igen er i overensstemmelse med fundene, præsenteret i dette speciale.

7.3.4 Professionel støtte og alternative håndteringsstrategier

Analysen af ofrenes håndteringsstrategier i forhold til at benytte professionel hjælp viser en variation i tilgangen, der afspejler ofrenes individuelle behov, oplevelser og forventninger. Halvdelen af specialets informanter, valgte at række ud til professionelle psykologer for at opsøge hjælp til at håndtere den

følelsesmæssige, psykiske belastning, som afpresningen havde medført. Deres erfaringer med disse møder med professionelle varierede: Anders beskrev, hvordan han havde haft stor gavn af individuelle møder med en psykolog, som hjalp til at reducere hans selvbefridelse:

”Det er lige så meget noget jeg nok selv er kommet frem til igennem tiden. Og så også i samarbejde med den psykolog, jeg går til, som også kender til det. Hvor han også siger: Jamen du var jo svag på det tidspunkt, og det var jo ikke din skyld det her. Han siger jo også, jamen selvfølgelig gik du med ind i det, men det kan aldrig blive din skyld det her. Det er ikke noget jeg skal lægge på mine skuldre og så banke mig selv i hovedet med og sige ”Jeg er da også bare for dum” ” det har gjort mig sikker i, at det var jo ikke min skyld det her. Der var nogle andre, der var bedre end dig, kan man sige” (Anders, s. 14-15)

Anders oplevelse belyser, hvordan professionel rådgivning og terapi kan være behjælpelig i håndteringen af den psykiske belastning. I modsætning hertil fandt Sanne ikke på samme måde de terapeutiske samtaler med en psykolog behjælpelige: *”Jeg følte ikke rigtigt det hjælp. Jeg følte mere det hjælp at snakke med min mor om det (...) Jeg brugte bare meget af min familie og snakkede med dem, og det var nok til mig” (Sanne, s. 57).* Sannes erfaring peger dermed på vigtigheden af alternative bistående støttekilder, såsom familie, som i nogle tilfælde kan være en mere gavnlig måde at håndtere den følelsesmæssige bearbejdning på i forhold til professionel terapi.

De resterende to informanter valgte derimod ikke at opsøge professionel hjælp til at håndtere og bearbejde deres følelser, blandt andet fordi de ønskede at håndtere og bearbejde deres følelser på egen hånd:

”Jeg tror bare at jeg følte, at jeg bearbejdede det bedre hvis jeg selv kunne håndtere hvornår jeg skulle snakke om det, og hvornår jeg skulle skrive ned, fremfor hos en psykolog, hvor det er sådan: ”Nu har du en time på torsdag til at vi snakker det igennem”. For det er jo noget der kommer op nogle gange, men det er jo ikke noget der hele tiden styrede mig, så det der med hvornår man havde brug for at tale om det og bearbejde det, det er svært at tidsansætte” (Mille, s.81)

Udtalelsen afspejler en præference for at håndtere og bearbejde ofrenes oplevelser, når behovet opstår, frem for at skulle følge en tidsmæssigt tilrettelagt terapiplan. Dette synes dermed at indikere, at nogle ofre ønsker autonomi og fleksibilitet i bearbejdningsprocessen. Som en særlig følelsesfokuseret håndteringsstrategi, som blandt undersøgelsens informanter udgjorde et enkeltstående tilfælde berettede Mille, hvordan hun i stedet havde udviklet en særlig selvhjælpsteknik. Denne personlige selvhjælpsteknik involverede kreativ udfoldelse og brug af visuelle redskaber og digtskrivning som en metode til at bearbejde de psykiske konsekvenser:

"Jeg har brugt meget visuelle redskaber til at komme igennem det. Jeg begyndte at skrive digte, historier osv. for ligesom at gennemarbejde det og for nemmere at kunne sætte følelser på, hvordan det egentlig var (...) Jeg følte virkelig, at når jeg så havde skrevet mine tanker ned, så fik jeg sådan en følelse af at "puuuuh" der faldt noget vægt af skuldrene. Det var sådan en lettelse at få det ned" (Mille, s. 79)

8. Konklusion

Undersøgelsens analyse af det empiriske materiale har afdækket, hvordan ofre for sextortion oplever betydelig psykisk belastning som umiddelbar og kortsigtet konsekvens af denne form for seksuelt krænkende digitale kriminalitet. Analysen konkluderede, at denne psykiske og kortvarige belastning typisk manifesterer sig gennem følelser af stress, angst, panik og skam, som opstår i forbindelse med gerningspersonernes fremstilling af krav og trusler i afpresningssituationen. Derforuden blev det fremlagt, hvordan disse følelsesmæssige reaktioner er alvorlige og skadelige for ofrenes mentale og sociale velbefindende. En væsentlig del af den psykiske belastning hos ofrene, viste sig ikke overraskende at være knyttet frygten for offentliggørelse af deres intime materiale. Undersøgelsens analysearbejde udledte endvidere, hvordan den følelsesmæssige krise og frygt for sociale konsekvenser kan medføre somatiske symptomer i form af appetitløshed, søvnbesvær, handlingslammelse og rastløshed. Et særligt fund er desuden, hvordan én informant oplevede en følelse af fysisk fare og bekymring for familiens sikkerhed, selvom gerningspersonen ikke fremsatte konkrete trusler om fysiske konsekvenser. Yderligere viste analysen, at foruden de primære psykisk belastende følelser af frygt, angst, bekymring og stress, erfarede alle specialets informanter også følelser af forlegenhed og skam. Særligt blev det tydeligt, hvordan skammen var knyttet til ofrenes følelse af at være blevet snydt af gerningspersoner, de havde tillid til, og hvordan manglende anerkendelse og forståelse for sextortion-ofres situation bidrager til en kraftigere følelse af skam og udgør en social barriere, der forhindrer åbenhed om sextortion. Endvidere kan det med afsæt i analysen konkluderes, at internaliseret victim blaming og selvbefrejdelse udgjorde et karakteristisk fællestræk ved ofrene.

På baggrund af den udarbejdede analyse kan det ydermere konkluderes, hvordan ofre for sextortion oplever varierende, langsigtede konsekvenser. Disse omfattede blandt andet langsigtede konsekvenser for ofrenes mentale og følelsesmæssige velbefindende, herunder nedsat selvtillid, selvværd og selvrespekt. Endnu en langvarig konsekvens var ofrenes udvikling af en generel mistillid til andre mennesker, både i den digitale verden online såvel som i den fysiske verden. Denne udviklede

mistillid medvirkede, at alle informanter foretog adfærdsmæssige ændringer, varierende fra en øget årvågenhed og forsigtighed i digitale interaktioner og digital begående, til en decideret mistro til fremmedes intentioner i den fysiske verden. Trods det, at mistilliden for nogle informanter har besværliggjort etableringen af nye relationer, vurderer de alligevel de adfærdsmæssige ændringer som mistilliden har medført, som værende overvejende positive. Dette fordi de er behjælpelige i identificeringen af potentielle farer. Undersøgelsens resultater viser derudover, at sextortion ikke kun medfører negative konsekvenser, men også kan føre til uforudsete positive konsekvenser, såsom personlig selvudvikling, øget selvindsigt og forbedrede relationer.

Analysen af specialets kvalitative empiri har desuden vist, hvordan både kvindelige og mandlige ofre benyttede dynamiske håndteringsstrategier, som afhang af deres individuelle kontekst. Imidlertid viste analysen også, hvordan der var en kønnet forskel i, hvordan ofrene håndterede den psykiske belastning i selve afpresningssituationen: Hvor kvinderne udviste tendens til at ignorere afpresserne og appel til gerningspersonerne om ikke at videredistribuere det intime materiale, efterkom de mandlige ofre i stedet afpressernes krav i håb om at afværge truslen. Imidlertid viser empirien, at denne tilgang ofte er ineffektiv, da afpresserne fortsætter med at anmode om flere penge. Endeligt viste analysen, hvordan samtlige af specialets informanter betroede sig udvalgte personer i deres sociale netværk som deres primære ressource og strategi til at håndtere både de kort- og langsigtede konsekvenser af at have været udsat for sextortion. Analysen af informanternes udtalelser afslørede, at de betroede personer i overvejende grad reagerede med enorm støtte, forståelse og empati uden pålægning af skyld. Endeligt kan det af analysen konkluderes, at ofrene anvender en bred vifte af tilgange til at tackle de langsigtede, følelsesmæssige konsekvenser af sextortion. Hvor nogle opsøger professionel hjælp fra psykologer og terapeuter, foretrækker andre at håndtere situationen ved udvikling af personlige selvhjælpsteknikker, herunder blandt andet gennem kreativ udfoldelse. Ligeledes tyede begge mandlige informanter til at anmelde hændelsen til politiet. Fælles for disse ofre var, at beslutningen om at anmelde hændelsen var drevet af en stærk retfærdighedsfølelse og et ønske om at opnå kontrol over situationen.

9. Analytisk generaliserbarhed

Idet dette speciale er udarbejdet på baggrund af kvalitative forskningsmetoder, inkorporeres en detaljeret vurdering af resultaternes analytiske generaliserbarhed med henblik på at bedømme deres

begrænsninger. Denne tilgang til generalisering indebærer ifølge Kvale et al. en evaluering af, i hvilket omfang specialets resultater, som er baseret på individuelle informanter kan genfindes i andre eksisterende undersøgelser eller til kontekster med lignende karakteristika, dog med en anerkendelse af muligheden for variation (2015, s. 334).

Fortrinsvis kan det fremhæves, hvordan størstedelen af specialets resultater vurderes at have opnået høj analytisk generaliserbarhed, trods det, at det bør medgives, at specialets resultater er baseret på et smalt empirisk grundlag, som kun består af interviews med to kvinder og to mandlige ofre for digital sextortion, som desuden alle er under 40 år og alle er rekrutterede gennem en onlineplatform. Resultaternes høje analytiske generaliserbarhed skyldes, at fundene foruden at være tværgående elementer i analysen af specialets smalle empiri, ligeledes er at genfinde i både teoretiske perspektiver såvel som i andre eksisterende undersøgelser af sextortion. Idet fundene er understøttet af andre studier og teoretiske antagelser øges sandsynligheden for, at disse resultater derfor alligevel vil genfindes hos andre ofre for sextortion med lignende kontekster. Et eksempel på et empirisk fund i specialet, jeg vurderer har opnået stor analytisk generaliserbarhed, er blandt andet sextortion-ofrenes internalisering af skam. Dette fund udgør et gennemgående træk på tværs af specialets fire informanter, genfindes i Niels Christies teori om 'det ideelle offer' som et udtryk for ikke at leve op til samfundets kriterier for et ideelt offer, og er endeligt et resultat, som ligeledes er identificeret i Wang (2024) og O'Malleys (2024) undersøgelser af sextortion-ofre.

Alligevel er det vigtigt at understrege, at flere af specialets resultater på nuværende tidspunkt ikke vurderes at have høj analytisk generaliserbarhed, idet de hverken understøttes af teoretiske antagelser inddraget i specialet og samtidig ikke er genfundet i eksisterende forskning på dette område. Et af specialets fund, som eksempelvis ikke har været mulige at validere, er blandt andet den analytisk fundne sammenhæng, som indikerede, at sextortion-ofre ændre specifikke elementer af deres digitale og fysiske adfærd som følge af en øget mistillid opstået som konsekvens af sextortion. Mistilliden og adfærdsændringerne kan uomtvisteligt valideres som separate fund (se f.eks. Wang 2024 eller O'Malley 2023), men idet der ikke er udgivet eksisterende forskning, som specifikt har undersøgt denne sammenhæng, må sammenhængen mellem disse de elementer for nu være et fund, der alene er beskrevet i dette speciale. Et andet empiriske fund, som på samme måde ikke kan valideres på nuværende tidspunkt, er de positive konsekvenser, som specialets informanter giver udtryk for at have oplevet som følge af at have været udsat for sextortion. Dette er i sig selv ikke overraskende, eftersom

sextortion-ofres positive konsekvenser jævnfør problemfeltet fortsat er et underbelyst område i litteraturen.

10. Litteraturliste

- **Acar, K. V.** (2016). Sexual extortion of children in cyberspace. *International Journal of Cyber Criminology*, 10(2), 973–5089. <https://doi.org/10.5281/zenodo.163398/>
- **Antoft, R., Jacobsen, M. H., Jørgensen, A., & Kristiansen, S.** (2012). Kvalitativ sociologi: Renæssance, særegenhed, mangfoldighed. I R. Antoft, M. H. Jacobsen, A. Jørgensen, & S. Kristiansen (red.), *Håndværk og horisonter - Tradition og nytænkning i kvalitativ metode* (s. 249-291). Odense: Syddansk Universitetsforlag.
- **Bates, S.** (2017). Revenge porn and mental health: A qualitative analysis of the mental health effects of revenge porn on female survivors. *Feminist Criminology*, 12(1), 22–42.
- **Becker, H. S.** (1963). *Outsiders: Studies in the Sociology of Deviance*. New York: The Free Press.
- **Brinkmann, S., & Tanggaard, L.** (2015). Kvalitative metoder, tilgange og perspektiver: en introduktion. I S. Brinkmann & L. Tanggaard (red.), *Kvalitative metoder – en grundbog* (2. udg., 2. oplag, s. 17, 452, 446–447). København: Hans Reitzels Forlag.
- **Bryman, A.** (2012). *Social Research Methods* (4. udg.). New York: Oxford University Press.
- **Christie, N.** (1986). The Ideal Victim. I E. A. Fattah (red.), *From Crime Policy to Victim Policy – Reorienting the Justice System* (s. 17-30).
- **Cross, C., Holt, K., & O'Malley, R.L.** (2022a). "If U Don't Pay they will Share the Pics": Exploring sextortion in the context of romance fraud. *Victims & Offenders*, 1–12. <https://doi.org/10.1080/15564886.2022.2075064>
- **Cross, C., Holt, K., & Holt, T.J.** (2023a). To pay or not to pay: An exploratory analysis of sextortion in the context of romance fraud. *Criminology & Criminal Justice*. <https://doi.org/10.1177/17488958221149581>
- **Danmarks Statistik** (2024). FOLK 1A, folketal den. 1. i kvartalet efter område, tid og køn. Udtrukket fra Statistikbanken 6. maj 2024.
- **Draucker, C. B., & Martsolf, D. S.** (2010). The role of electronic communication technology in adolescent dating violence. *Journal of Child and Adolescent Psychiatric Nursing*, 23(3), 133–142.
- **Eaton, A. A., Ramjee, D., & Saunders, J. F.** (2023). The relationship between sextortion during COVID-19 and prepandemic intimate partner violence: A large study of victimization among diverse US men and women.
- **Goffman, E.** (2010). *Stigma – om afvigerens sociale identitet*. Frederiksberg: Samfundslitteratur.
- **Harrits, G. S., Pedersen, C. S., & Halkier, B.** (2012). Indsamling af interviewdata. I L. B. Andersen, K. M. Hansen, & R. Klemmensen (red.), *Metoder i Statskundskab* (2. udg., s. 144-172). København: Hans Reitzels Forlag.
- **Henry, N., & Umbrach, R.** (2024). Sextortion: Prevalence and correlates in 10 countries. *Computers in Human Behavior*, 108298. <https://doi.org/10.1016/j.chb.2024.108298>

- **Henry, N., McGlynn, C., Flynn, A., Johnson, K., Powell, A., & Scott, A. J. (2020).** Image-based sexual abuse: A study on the causes and consequences of non-consensual nude or sexual imagery. Routledge.
- **Jacobsen, M. H. (2007).** Adaptiv teori - den tredje vej til viden. I R. Antoft, M. H. Jacobsen, A. Jørgensen & S. Kristiansen (red.), Håndværk & horisonter – tradition og nytænkning i kvalitativ metode (s. 249-291). Syddansk Universitetsforlag.
- **Jenkins, Richard 2006:** Social identitet. Aarhus: Academica
- **Kopecký K (2017)** Online blackmail of Czech children focused on so-called ‘sextortion’ (analysis of culprit and victim behaviors). Telematics and Informatics 34(1): 11–19.
- **Kvale, S. & Brinkmann, S. (2009).** Interview: Introduktion til et håndværk. 2. udg. København: Hans Reitzel Forlag.
- **Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015).** Interview: Introduktion til et håndværk. 3. udg. København: Hans Reitzel Forlag.
- **Larsen, A. T., Krogh, A. H., & Rohde, A. I. (2023).** Digital vold - delrapport om digital afpresning 2023. Digitalt ansvar. ISBN 978-87-974415-1-0.
- **Layder, D. (1998).** Sociological Practice: Linking theory and social research. London: SAGE Publications Ltd.
- **Lazarus RS and Folkman S (1984).** Stress, Appraisal, and Coping. New York: Springer.
- **Liggett, R. (2019).** Exploring online sextortion offenses: Ruses, demands, and motivations. Sexual Assault Report, 22(4), 58–62.
- **Lundqvist, M., Simonsson, A., & Widegren, K., (2023).** Re-Imagining Sexual Harassment : Perspectives from the Nordic Region.
- **Metodeguiden Århus.** Tilgået d. 14.5.2022: <https://metodeguiden.au.dk/intern-validitet/>
- **National Crime Agency. (2018).** Record numbers of UK men fall victim to sex tortion gangs. National Crime Agency Press Release.
- **Nilsson, M. G., Tzani-Pepelasis, C., Ioannou, M., & Lester, D. (2019).** Understanding the link between sextortion and suicide. International Journal of Cyber Criminology, 13(1), 55–69. <https://doi.org/10.5281/zenodo.3402357>
- **O'Malley, R. L., & Holt, K. M. (2022).** Cyber sextortion: An exploratory analysis of different perpetrators engaging in a similar crime. Journal of Interpersonal Violence, 37(1–2), 258–283. <https://doi.org/10.1177/0886260520909186>

- **O'Malley**, R. L. (2023). Short-term and long-term impacts of financial sextortion on victim's mental well-being. *Journal of Interpersonal Violence*, 38(13–14), 8563–8592.
- **O'Malley**, R. L., Holt, K., & Holt, T. J. (2023). Minor-focused sextortion by adult strangers: A crime script analysis of newspaper and court cases. *Criminology & Public Policy*, 22, 779–801.
- **Patchin**, J.W., and Hinduja S. (2018) Deterring teen bullying: Assessing the impact of perceived punishment from police, schools, and parents. *Youth Violence and Juvenile Justice* 16(2): 190–207.
- **Powell**, A., Henry, N., Flynn, A., & Scott, A. J. (2019). Image-based sexual abuse: The extent, nature, and predictors of perpetration in a community sample of Australian adults. *Computers in Human Behavior*, 92, 393–402.
- **Tanggard**, L., & Brinkmann, S. (2015). Interviewet: samtalen som forskningsmetode. I S. Brinkmann & L. Tanggaard (red.), *Kvalitative metoder - en grundbog* (2. udg.). København: Hans Reitzels Forlag.
- **Tarling**, R., & Morris, K. (2010). Reporting Crime to the Police. *British Journal of Criminology*, 50(3), 474-490.
- **Walsh**, W., A. & Tener, Dr. Dafna (2022). “If you don’t send me five other pictures I am going to post the photo online”: A qualitative analysis of experiences of survivors of sextortion, *Journal of Child Sexual Abuse*, 31:4, 447-465, DOI:10.1080/10538712.2022.2067093
- **Whitty** MT (2013). The scammers persuasive techniques model: Development of a stage model to explain the online dating romance scam. *The British Journal of Criminology* 53(4): 665–684.
- **Wittes** B, Poplin C, Jurecic Q, et al. (2016a) Sextortion: Cybersecurity, teenagers, and remote sexual assault. Center for Technology Innovation at Brookings, 11 May, pp. 1–47.
- **Wittes**, B. B., Poplin, C., Jurecic, Q., & Spera, C. (2016b). Sextortion: Cybersecurity, teenagers, and remote sexual assault. Brookings Institute.
- **Wolak**, J., & Finkelhor, D. (2016). Sextortion: Findings From a Survey of 1,631 Victims. Durham, NH: National Children’s Advocacy Center.
- **Wolak**, J., Finkelhor, D., Walsh, W., & Treitman, L. (2018). Sextortion of minors: Characteristics and dynamics. *Journal of Adolescent Health*, 62(1), 72–79.

11. Bilagsliste

Bilag 1 – Prævalens sextortion, Digitalt Ansvar

Oplysninger vedsendt data fra Digitalt Ansvar

Data stammer fra en undersøgelse foretaget af Epinion i samarbejde med Digitalt ansvar i december 2023 (n=1557).

Spørgsmålsformulering i undersøgelsen: Har du inden for de seneste 12 måneder været udsat for sextortion?

Sextortion definition: *"at andre bruger seksuelle eller intime billeder af dig til at afpresse dig for f.eks. penge eller flere intime billeder"*

	Total	Mand	Kvinde	Andet	15-17 år	18-34 år	35-55 år	56 år eller derover
TOTAL	1557	767	788	2	64	410	482	601
I PCT	1 %	1 %	1 %	0 %	7 %	2 %	1 %	0 %

Bilag 2 – Interviewguide

Introduktion og praktiske oplysninger	Anonymitet - Din deltagelse i undersøgelsen er anonym, hvilket betyder, at din identitet vil forblive anonym i undersøgelsen i overensstemmelse med gældende regler om GDPR. Dele af interviewet vil blive anvendt i undersøgelsen som citater, men disse vil på intet tidspunkt indeholde information, der kan henføres specifikt til dig Frivillighed - Din deltagelse i undersøgelsen er frivillig, og du kan på ethvert tidspunkt tilbagekalde dit samtykke inden deadline den 4/6 2024, hvorefter det vil være for sent at trække dig fra undersøgelsen Samtykke - Jeg skal derfor bede dig om dit mundtlige samtykke til at bekræfte, at du giver mig tilladelse til at benytte dine udsagn i undersøgelsen i anonymiseret form. - Du har mulighed for at få tilsendt transskriptionen af interviewet, hvis dette ønskes. Herudover har du også mulighed for at få tilsendt det færdige projekt. - Hvis der er noget, du ikke ønsker at tale om, er dette helt acceptabelt. Du behøver blot at sige, at du ikke ønsker at diskutere emnet. <u>Undersøgelsens formål</u> - Formålet med undersøgelsen er at undersøge ofres oplevelse af digital sextortion med fokus på, hvilke konsekvenser ofre oplever som følge af at være blevet udnyttet, og hvilke strategier og ressourcer ofrene benytter sig af i håndteringen af disse konsekvenser?
Præsentation af informanter	1. Først vil jeg bede dig give en kort præsentation af dig selv i forhold til nogle faktuelle ting om dig. - Køn - Alder - Beskæftigelse/uddannelse - Bopæl - geografisk - Civilstatus - Børn 2. Kan du prøve at fortælle mig lidt om dit hverdagsliv og dit sociale liv: - Hvad får du tiden til at gå med? - Hvilke fritidsinteresser har du? - Er du social anlagt? I så fald, hvem bruger du så tid med? - Bruger du meget tid på sociale medier?
Om oplevelsen	3. Det næste, jeg gerne vil tale med dig, om er i forhold til den hændelse, du desværre har været udsat for. - På hvilket medie mødte du gerningspersonen? - Hvordan kom I i kontakt med hinanden? Kendte du vedkommende fra andre sammenhænge? - Hvor meget talte I sammen? - Hvordan udviklede jeres relation sig? - Hvordan vil du beskrive den relation I havde? - Kan du prøve at beskrive, hvad relationen endte med at udvikle sig til - og hvordan?

Konsekvenser	<u>Reaktion og håndtering af gerningspersonens krav</u> 4. Hvordan havde du det efterfølgende? a. Hvad var dine umiddelbare reaktioner og følelser, da du indså, hvad der foregik? b. Blokerede du vedkommende? Gik du i panik? 5. Hvordan håndterede du kravet (eller kravene) fra afpresseren? 6. Blev det intime materiale lagt ud på nettet / blev det sendt til nogen, du kender? - Hvis ja, hvordan har du det med det? Har du forsøgt at gøre noget ved det? - Hvis nej, frygtede du det ville ske? <u>Sociale relationer</u> 7. Har sextortion påvirket dine personlige relationer og sociale liv? I så fald, hvordan? - Er du blevet mødt med fordomme af nogle? 8. Har du oplevet nogen form for stigmatisering, dømmende adfærd eller manglende forståelse fra andre? <u>Mentale og følelsesmæssige konsekvenser</u> 9. Har sextortion haft indflydelse på din mentale sundhed og velvære? I så fald, hvordan? 10. Har det påvirket dit selvbillede og selvværd? 11. Har du oplevet skyldfølelse efter at være blevet udnyttet? Hvis ja, hvordan har du håndteret disse følelser? <u>Tillid og adfærd - mennesker og digitale medier</u> 1. Har din oplevelse med at være blevet udsat for sextortion påvirket din tillid til andre mennesker? 2. Har det påvirket din opfattelse af digitale medier og online interaktioner? I så fald, hvordan? 3. Har du ændret dine adfærdsmønstre eller vaner online for at beskytte dig selv?
Håndtering, strategier, hjælp, støtte og vejledning	Nu har vi talt lidt om, hvilke konsekvenser du har oplevet som følge af at være blevet udsat for sextortion. Det næste jeg gerne vil spørge ind til handler om, hvordan du har håndteret disse konsekvenser, og hvordan du er kommet videre efterfølgende. 12. Har du brugt nogen specifikke metoder eller strategier til at håndtere konsekvenserne af sextortion? - Hvad har været mest nyttigt for dig? <u>Familie og nære relationer</u> 13. Har du fortalt nogle, at du er blevet udsat for sextortion? Har du søgt støtte fra venner, familie? - Hvilke reaktioner oplevede du? Har de været støttende eller har de haft svært ved at forstå din situation?

	- Har du følt behov for at skjule eller holde din situation med sextortion hemmelig over for dine nærmeste? Hvorfor? <u>Professionel hjælp, politi og støttegrupper</u> 14. Har du søgt støtte eller rådgivning fra <u>professionelle</u>, fra <u>politiet</u> eller <u>støttegrupper</u>? - Hvis ja, hvordan har det hjulpet dig? - Hvis nej, hvorfor har du ikke opsøgt hjælp 15. Hvad har været dine forventninger til støtte fra retssystemet eller andre institutioner, og har de været opfyldt? 16. Hvad kunne institutioner som politi, retssystem og sociale organisationer have gjort anderledes for at støtte dig bedre efter sextortion-hændelsen? <u>Anmeldelsestilbøjelighed, retslige procedurer og forebyggelse</u> 17. Har du været i kontakt med politiet eller andre myndigheder efter sextortion-hændelsen? Hvordan var din oplevelse med dem? 18. Har du anmeldt den digitale sextortion til politiet? - Hvis ja, hvordan har din oplevelse været med retssystemet og retfærdighedsprocessen? - Hvis nej, hvorfor har du valgt ikke at anmelde det? 19. Hvad har været dine overvejelser og bekymringer i forhold til at anmelde det eller ej?
<u>Gode råd fra et offer</u>	Her til sidst, vil jeg gerne spørge lidt mere bredt ind til, hvilke tanker du har om sextortion i lyset af, hvad du har oplevet og gennemgået. 20. Jeg kunne blandt andet godt tænke mig at høre, hvad du mener, at samfundet kan gøre for bedre at forebygge sextortion? 21. Hvad ønsker du, at andre mennesker skulle vide eller forstå omkring sextortion og dens konsekvenser baseret på din egen oplevelse? 22. Hvilket råd ville du give til andre, der er eller kan være ofre for sextortion?
<u>Afsluttende</u>	23. Er der noget, du gerne vil tilføje eller dele, som vi ikke allerede har diskuteret? 24. Til sidst kunne jeg godt tænke mig at vide, hvorfor du har valgt at deltage i undersøgelsen? 25. Hvordan har det været at blive interviewet om? Endeligt vil jeg gerne takke dig mange gange for din deltagelse og for at dele dine erfaringer med mig.